ΟΛΟΙ ΜΕ ΤΟ ΜΠΛΟΚ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΗΝ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

"Ano rn oraxrn da avarevundei ro K.K.E.»

Ν. Ζαχαριάδης

ANATOAH

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε της Οργάνωσης γιά την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 1 ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΤΗΛ. 4928007

- ETOΣ 10 -

ΣABBATO 9 NOEMBPH 1985

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 8

Πραγματικά η κυβέρνηση Παπανδρέου στο καθαρά οικονομικό

σκέλος έκανε από την άποψη των γενικών κατευθύνσεων ότι θα έκα-

ναν οι άλλοι δυο «μεγάλοι» του κοινοβουλευτικού παιγνιδιού αν ή-

σαντε στην εξουσία, έκανε ότι θα έκανε οποιαδήποτε άλλη αστική

πολιτική δύναμη μπροστά στη σημερινή κατάσταση, οποιαδήποτε

δύναμη, που θα ήθελε να συνεχίσει να πατάει στο έδαφος του ελληνι-

κού καπιταλισμού, του από τα γενοφάσκια του γραφειοκρατικού, ε-

ειδική τους πλευρά αυτά τα μέτρα έχουν τη σφραγίδα του πιο αντι-

δραστικού, αρπαχτικόυ και αδίσταχτου τμήματος του ελληνικού κε-

φάλαιου: του κρατικοχρηματιστικού, που η παπανδρεϊκή κλίκα εκ-

Λέμε, από την άποψη των γενικών κατευθύνσεων γιατί από την

Έτσι λοιπόν θα τα εξετάσουμε και μεις σ' αυτό μας το σύντομο

ξαρτημένου και παρασιτικού.

σημείωμα.

TIMH APX. 30

ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ - ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΕ ΒΑΘΕΙΑ ΚΡΙΣΗ ΤΗ ΧΩΡΑ

Στο κύριο άρθρο του προηγούμενου φύλλου της Νέας Ανατολής που ήταν η προκήρυξη της Κ.Ε... είχαμε σταθεί αρκετά διεξοδικά στο πολιτικό πλαίσιο, όπου μέσα του δόθηκε το μεγάλο χτύπημα από την Παπανδρεϊκή ηγετική κλίκα στον εργαζόμενο λαό.

Είναι τώρα απαραίτητο να αναφερθούμε πιο διεξοδικά στο ίδιο το οικονομικό περιεχόμενο των μέτρων ακριβώς επειδή αυτό είναι, έτσι κι αλλοιώς, το κύριο έδαφος της αντιπαράθεσης των διαφορετικών ιδεολογικο - πολιτικών γραμμών στη σημερινή φάση ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος.

ο Παπανδρέου δίνοντας αυτό το χτύπημα είχε από τα πριν εξασφαλιστεί σ' ένα βασικό σημείο: ότι δεν είχε απέναντί του καμιά αστική πολιτική δύναμη, που θα μπορούσε σήμερα να την συντρίψει στο επίπεδο της οικονομικής θεωρίας και σαν επακόλουθο στο επίπεδο της οικονομικής πολιτικής, καμιά δύναμη δηλαδή, που θα μπορούσε διεξοδικά, πειστικά, ολοκληρωμένα να αποδείξει ότι αυτά τα

АПО ТНУ АПОЧН ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΩΝ

Η συνταγή είναι παληά, όσο κι ο καπιταλισμός. Από τότε μαλιστα, που τα κράτη κάνουν πολιτική μεροκάματου, από τότε, ποι το κράτος, είτε στις ιμπεριαλιστικές χώρες, είτε στον γ κόσμο επεμβαίνει στον καθορισμό της τιμής της εργατικής δίναμής, η πολεμική κραυγή του κράτους σε κάθε κρίση είναι:

Να πέσει το μεροκάματο. Να πέσει όσο απέχει ο εργάτης για να μην ξεσηκωθεί ή έστω για να μην πεθάνει. Να πέσει όσο θα αντέξουν οι εργατοπατέρες να μην τιναχτούν στον αέρα.

Αυτό δεν είναι ούτε Θάτσερ. ούτε Ρήγκαν, όπως κραυγάζει δημαγωγικά το ψευτο - ΚΚΕ, ούτε Δ.Ν.Τ., ούτε εντολές από

μέτρα δεν ήταν αναπόφευκτα, δηλαδή ότι κάποιο άλλα μέτρα ήταν σε θέση να σώσουν την κατάσταση.

Ετσι σήμερα, μετά από ένα φασιστικού τύπου χτύπημα, αυτή η κυβέρνηση έχει το πολιτικό θράσος να βγαίνει για ανοιχτές συζητήσεις στην τηλεόραση και να κατεβαίνει ακόμα και σε μερικές παρωδίες «συζήτησης με το λαό» χρησιμοποιώντας μια μέθοδο, που μέχρι το '83, δεν του έδινε και άσχημα αποτελέσματα.

Έτσι στην ανοιχτή πρόκληση του Παπανδρέου «πέστε μου τι προτείνετε:», η Ν.Δ. απαντάει: «Να φύγεις από την εξουσία» ή αλλοιώς «άσε μας να εφαρμόσουμε εμείς τα μέτρα», το δε ψευτο - ΚΚΕ απαντάει με τη γνωστή, ακατάσχετη, δημαγωγική, κούφια και αστοιχείωτη αντιμονοπωλισκή του γενικολογία, που πίσω της κρύβει το δικό του πόθο να χωθεί στην εξουσία για να υπηρετήσει καλύτερα τα συμφέροντα του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού και του ελληνικού καπιταλισμού.

ΕΟΚ, όπως φωνάζουν τα παπαγαλάκια του τροτσκισμού και του οππορτουνισμού. Είτε Ρήγκαν και νεοφιλελευθερισμός. είτε Γκορμπατσώφ και κρατικός καπιταλισμός, είτε ΕΟΚ, είτε ΚΟΜΕΚΟΝ, είτε Ελβετία, είτε Τυνησία, είτε γαλλική σοσιαλδημοκρατία, είτε γερμανική χριστιανοδημοκρατία, το σύνθημα είναι ένα; να πέσει το μεροκάματο. Να πεινάσει ο εργάτης, ο υπάλληλος, ο εργαζόμε-

Αιτά για να φουσκώσει ο σινολικός όγκος της υπεραξίας στην περίπτωση της παραγωγικής δουλειάς ή να μικρύνουν τα έξοδα της κυκλοφορίας του κεφάλαιου και τα έξοδα λειτουργίας τοι γραφειοκρατικοί μηχανισμού στην περίπτωση του τραπεζιτικού και εμπορικού κεφάλαιου και της κράτικής γραφειοκρατικής μηχανής αντίotolya.

Έτσι εδώ όλα τα κομμάτια της αστικής τάξης και οι μεγάλοι δανειστές του ελληνικού κράτοις, δηλαδή το ξένο χρηματιστικό κεφάλαιο, είναι σύμφωνοι. Και το Δ. Ν. Τ. και η ΕΟΚ ήθελαν τα μέτρα.

Το να αποδοθούν όμως αυτά τα μέτρα βασικά στο Δ.Ν.Τ. και την ΕΟΚ, υπηρετεί πολλαπλά το ρωσόδουλο ψευτο - ΚΚΕ, και την ουρά του.

α. Να συγκεντρωθεί το χτύπημα αποκλειστικά στο δυτικό ιμπεριαλισμό και να δυναμώσουν οι όροι ενός αποκλειστικά αντιδυτικού μετώπου.

β. Να ελαφρύνει η θέση του καπιτάλισμου σαν τέτοιοι στην Ελλάδα, δηλαδή να εντοπιστεί. η ρίζα του κακού ουσιαστικά στην εξάρτηση κι όχι στον καπιταλλισμό.

γ. Να αποκρυφτεί για μια ακόμα φορά η φιλο -σοσιαλιμπεριαλιστική πολιτική της παπανδρείκης κλίκας, καθώς αυτή θα

ταυτίζεται με τη Δύση, ιδιαίτερα με τις ΗΠΑ.

'Ομως οι άνθρωποι, που παρακολουθούν τις διεθνείς εξελίξεις θα θυμούνται καλά ότι ακόμα και τη διχτατορία Γιαρουζέλσκι από την οικονομική της σκοπιά την χάρηκαν πολί και το Δ.Ν.Τ. ο υπ' αριθμόν ένα δανειστής της Πολωνίας, καθώς και οι γερμανοί τραπεζίτες παρ* όλο που η πηγή της ήταν στη Μόσχα.

Στον ίδιο βαθμό που η εξαθλίωση του εργαζόμενου λαού αποτελεί λύση «αρχής» για την αστική τάξη, έτσι και η υποτίμηση της δραχμής είναι η μοναδική μέθαδας, που θα αντιρρόπιζε ένα μόνιμα παθητικό ισοζίγιο εξωτερικών πληρωμών και ένα συσσωρειμένο τεράστιο εξωτερικό χρέος. Για την ακρίβεια αυτή η υποτίμηση είναι μια οικονομική αναγκαιότητα στην περίπτωση μιας ανοιχτής εσωτερικής και εξωτερικής αγοράς. ποι συνδυάζεται με την υπερχρέωση μιας χώρας. Ήδη η δραχμή κατρακυλούσε σταθερά σε σχέση με τα ισχυρά νομίσματα κι ακόμα περισσότερο το

«κύρος» της στο εξωτερικό, δηλωδή η πραγματική της ισοτιμία, ήταν πολύ πιο κάτω απ την ονομαστική επίσημη τιμή ωχριά μπροστά σε κείνη του του Παπανδρέου.

Εκείνο που δίνει τον ξεχωριστά αντιδραστικό χαρακτήρα στο κέντρο της υποτίμησης, είναι ο συνδυασμός της με την καθήλωση τοι μεροκάματου, είναι τα της ακρίβεια η εξαθλίσση μέσα από την υποτίμηση, η κατάργηση της ΑΤΑ με το πρόσχημα του εισαγόμενου πληθω-

Παραπέρα, πάντα, κάθε τμήμα της αστικής τάξης διαλέγει αμέσως, μετά το προλεταριάτο, στην περίοδο της κρίσης να ξεζουμίσει την μικροαστική τάξη. Δεν θάμενε λοιπόν απ' έξω η αγροτιά για πολ.ύ. Η άμεση φορολογία του μικρο - μεσαίου αγροτικού εισοδήματος και το πάγωμα των τιμών των αγροτικών προϊόντων θάναι η πρώτη ανταμοιβή τις κυβέρνησης Παπανδρέου γιι την υποστήριξη που τούδωσε αυτό το κομμάτι του εργαζόμενου λαού. Παραδίπλα η μικροαστική τάξη της πόλης θα δοκιμαστεί από ένα νέο κύμα διωνμών φορολογικού γαρακτήρα, όπως βγαίνει από το μέτρο της εφ' ώπαξ φορολογικής εισφοράς και τους απανωτούς ελέγχους που αναγγέλονται..

της Εκείνο, που αποτέλεσε μια σχετική ιδιαιτερότητα είναι η απότομη υποτίμηση, που βέβαια Μαρκεζίνη και που αποκαλύπτει την οξύτητα της υπερχρέωσης. Αλλά και την «απόκρυψή» της από την οικονομική και πολιτική ζωή, ώστε να εξαφανιστεί πάση θυσία η επανεκλογή

ΑΠΟ ΕΙΔΙΚΗ АПОЧН

Ετσι κυτταγμένα αυτά τα μέτρα έχουν τη σφραγίου του αντιδραστικού κρατικό - χρημαποτικού κεφάλαιου.

Πρώτα - πρώτα είναι ο φασισμός του υποχρεωτικού μεροκάματού. Αυτό μπορούσε να το επιχειρήσει μόνο ένα πολύ συγκεντρωμένο κεφάλαιο και δεμένο με το κράτος, όπως είναι το χρηματιστικό και που να κυριαρχεί σ' όλα τα άλλα τμήμα-ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

NEA HOIOTHT $\Sigma ext{TH}$ tpomokpatia

Εντύπωση προκάλεσε το γεγονός, πως τόσο η Κυβέρνηση όσο και σύσσωμος ο τύπος πέρασαν γρήγορα - γρήγορα στα ψιλά, την έκρηζη της βόμβας μέσα σε λεωφορείο της Ε.Α.Σ.

Και αυτό γιατί κατά την αποψή μας, η έκρηξη αυτή είχε μια νέα ποιότητα, σε σχέση με τις μέχρι τώρα τρομοκρατικές βομβιστικές ενέργειες στη χώρα.

Για πρώτη φορά, ο στόχος ήταν μέσο μαζικής μεταφοράς και μάλιστα σε ώρα αιχμής της κυκλοφορίας. Και μας είναι αρκετά δύσκολο να δεχθούμε την άποψη, που πάει να γίνει, η επίσημη άποψη της Κυβέρνησης, πως δηλαδή η βόμβα μεταφερόταν στο λεωφορείο και πως η έκρηξή της ήταν τυχαία.

Δύσκολα μπορούμε να φανταστούμε κάποιον επίδοζο βομβιστή να κάνει... βόλτες με το λεωφορείο Ακαδημία - Αργυρούπολη με μια σακούλα γεμάτη βόμβες στο χέρι.

Από πυλιτική σκοπιά, η έκρηξη αυτή, έγινε σε μια περίοδο με δύο βασικά χαρακτηριστικά:

 Την προσπάθεια δημιουργίας από τον Παπανδρέου ενός κλίματος εκφοβισμού του λαού, για κάποιους «σκοτεινούς» κύκλους που θέλουν αποσταθεροποίηση, και την προσπάθεια να περάσουν τα αντιλαϊκά και φασιστικά μέτρα,

 Την «επίσκεψη» του υφυπουργού εξωτερικών των ΗΠΑ, Αρμακοστ και τις συζητήσεις γύρω από το επίμαχο ζήτημα των βάσεων.

Η έκρηξη της βόμβας αντικειμενικά βοηθούσε τον Παπανδρέου στην καλλιέργεια του κλίματος για πολιτική αποσταθεροποίηση. Και δεν είναι τυχαίο πως αμέσως μετά δήλωνε πως πρέπει να σταματήσουν οι απεργίες προς χάριν της «ομαλότητας». Η ηγετική ομάδα Παπανδρέου έχει πάρει το δρόμο που οδηγεί στο φασισμό και αυτή η ομάδα όταν μιλάει για «ομαλότητα» εννοεί την ανωμαλία, τον πραξικοπηματισμό και την πολιτική προβοκάτσια. Αυτός είναι ο δρόμος της.

ΣΥΝΕΧΕΙΑΣΤΗΣΕΛ. 4

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΗΣ ΓΣΕΕ H ANOIXTH KAI H КРУФН ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Τα αντιλαϊκά και φασιστικά μέτρα που ανακοίνωσε η Κυβέρνηση, δεν ήταν δυνατόν να αφήσουν ανέπαφη την ΓΣΕΕ και τις εξελίξεις γενικώτερα στο συνδικαλιστικό Κίνημα. Και αυτό γιατί για πρώτη φορά, στην περίοδο της διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, η ΓΣΕΕ έπρεπε να τοποθετηθεί ανοιχτά, με ποιον είναι: Με το εργατικό κίνημα ή με το κράτος και τις ταξικές δυνάμεις που αυτό εκφράζει; Ήταν τέτοια η οξύτητα και ο φασιστικός χαραχτήρας των μέτρων, που δεν άφησαν πλέον περιθώρια στην ΓΣΕΕ, ούτε «ενδιάμεσης» στάσης, αλλά και ούτε θα αρκούσαν κάποια αόριστα «αριστερά» λόγια, για να κρύψουν τον χαραχτήρα της, σαν παράρτημα των εκάστοτε υπουργείων εργασίας, χαραχτήρα που... επάξια κράτησε και στην πε-

ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΡΑΧΤΗΡΑ ΤΗΣ ΓΣΕΕ

Όλος ο οπορτουνισμός μέσα στο κίνημα εναποθέτει τις ελπίδες του για -ταξικό- κίνημα στους -27-, στη συμμαχία δηλαδή ΕΣΑΚ και διαγραμένων του ΠΑΣΟΚ Στην «ταξική» δηλαδή ΓΣΕΕ, όπως ZEVE.

Με μιας η ΓΣΕΕ, επειόή οι «27», χτύπησαν τον απεργοσπάστη Ραυτόπουλο, άλλαξε χαραγτήρα! Και δεν φτάνει μόνο ποι δεν μπαίνουν στον κόπο να αναλύσουν την πάλη των γραμμών, αλλά ερχονται με μιας να αναιρέσουν τον κρατικό χαραχτήρα της ΓΣΕΕ και να δώσουν συχχορωχάρτι στο όργιο της κρατικής παρέμβασης, ατους πραξικοπ ιματισμούς και στον σοσιαλφασισμό που διαμώρφοσαν αυτό τον χαραχτήρα

Σ' ολάκερη τη μακρα περιοδο της ανάπτιξης του εργατικού κτνήματος, εχτός από μια μικρή περιοδο μετά την κατοχή. ΠΟΤΕ η ΓΣΕΕ δεν έκφρασε τους συσχετισμούς και τους αγώνες της εργατικής τάξης

Η σημερινή διοικήση της ΓΣΕΕ διαμορφώθηκε από δύο παράγοντες: α) την κρατική παρέμβαση β) τον σοσιαλφασισμό.

Αν και τυπικά η σημερινή διοίκηση είναι εκλεγμένη από το 22ο συνέδριο, εντούτοις δεν μπορούμε να τις αναγνωρισουμε από την οισιαστική πλευρά έστω και την τυπική δημοκρατία.

Γιατί και οι «27» και ο γ. γ. Καιστόποιλος έχουν δεχθεί και έχουν πάρει τις καρέκλες τους μέσα από την κρατικ ή παρέμβαση και τους διορισμούς των δικαστηρίων. Εχουν στηριχθεί σε ένα χουντικό καταστατικό, που ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΒΑ-ΛΑΝ ζήτημα αλλαγής του, Και αιτό γιατί τους έφτανε η «απλή αναλογική» που κατωχύρωνε ο Ν. 1264 και στην ΓΣΕΕ. Αλλά όχι μόνο αιτα, εχούν κρατήσει την ΓΣΕΕ έξω από την συνείδηση της εργατικής τάξης, σαν όργανο άσκησης «κρατικής» πολιτικής της εργατικής τάξης. Αντί μετά το 1974 να κατεβάσουν την ΓΣΕΕ μέσα στην εργατικη τάξη, σαν οργανο αγώνα, την εσπρωξάν πιο βάθεια στο διάδρομο του υπουργείου εργασίας Ιδιαίτερα μετά το 1981, που οι δυνάμ τς της Ε-ΣΑΚ - ΠΑΣΚΕ κυριάρχη των στην ΓΣΕΕ, η ευθύνη τους είναι τερά-

Από την αλλη μερια, και ιδιαίτερα η ΕΣΑΚ, χεύπησε μέσα στο έργατικό κίνημα κάθε ταξίκη φωνή και αγώνα. Με οργανωμένο σχέδιο, έξω από τις ανάγκες του εργατικού κινήματος και χτυπώντας τους αγώνες, μετά το 1974, προσπάθησε να πάρει με κάθε τρόπο στα χέρια της τα παλιά κλαδικά σωματεία, για να στείλει γρηγορα αντιπροσώπους στις ομοσπονδίες στα Εργατικά Κέντρα και στην ΓΣΕΕ Χτύπησε τον συνδικαλισμό στη βάση και τις νέες του μορφές οργάνωσης εκείνης της φάσης τα εργοστασιακά σωμα-TELU.

Δημιούργησε συσχετισμούς, με πραξικοπήματα σε συνελεύσεις και εκλογές σωματείων, κάρφωσε αγωνιστές συνδικαλιστές στην εργοδοσία για να απολυθούν, συκοφάντησε, απείλησε και άσκησε κάθε μορφής βία απέναντι σε ταξικοίς συνδικαλιστές και εργάτες που αμφισβητούσαν τον απεργοσπαστι-

σμό και τον σοσιαλφασισμό. Μέσα

από ένα τέτοιο όργιο κρατικής πα-

ρέμβασης και σοσιαλφασισμού, έ-

φτιαζαν τους σημερινούς συσχετισμούς στην ηγεσία της ΓΣΕΕ. Ποιά λοιπόν νομιμότητα από την πλευρά του εργατικού κινήματος να τους αναγνωρίσουμε: Καμμία Και αυτό κάνει και η εργατική τάξη Γιαυτή η ΓΣΕΕ είναι ένα όργανο ξένο. Γιατί ποτέ δεν την είδε, στους

Αντίθετα, και μέσα στην περιοδο της διακυβέρνησης του Παπανδρέου, κάτω από την ηγεμονία της Ε-ΣΑΚ - ΠΑΣΚΕ την είδε να γίνεται ο βασικός παράγοντας για το πέρασμα κάθε αντιδραστικής θεωρίας. αλλά και πολιτικής που εφάρμοζε ο Παπανδρέου.

αγώνες της.

- Στήριξε τις ψεί το θεωρίες της «συμμετοχής» συμβάλλοντας αποφασιστικά στον αποπροσανατολισμό του εργατικού κινηματός
- Εκρυγε τον ρόλο τοι Παπανδρέου, σαν εκφραστή του κυριαρχοι κρατικοχρηματιστικού κεφάλαιου, βοηθώντας στην μεγαλύτερη ενίσχεση, αι τού τοι κεφάλαιοι μέσα από τις «κοινωνικοποιήσεις».
- Στηριξε την αντεργατική πολιτικη της κυβέρνησης. βοηθώντας με τον τρόπο της να περάσουν τα πρώτα αντεργατικά μέτρα, σαν την απαγόρει ση με νόμο των αιξήσεων το 1982, τον ετεροχρονισμό της ΑΤΑ. το άρθρο 4. την αστυνομική τρομοκρατία απέναντι στους απεργούς το γτύπημα των συλλογικών συμβάσε: ως, αλλά και την ίδια την Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας
- Χτέπησε την εργατική δημοκρατία, αφού δέχτηκε την συγκεκριμένη δομή του Σ.Κ. και εκπροσώπηση στη ΓΣΕΕ, το χουντικό καταστατικό της. Και η δομη σημέρα του Σ.Κ. —που δεν είναι σκοπός αυτού του άρθρου- δει μπορεί να εξασφαλίσει ούτε την εργατική δημοκρατία στα δευτεροβάθμια και στην ΓΣΕΕ, ακριβώς γιατί όχι μόνο δεν ανταποκρίνεται στις σημερινές αναγκες, και στην αναπτιέη και στην συγκέντρωση του προλεταριάτοι, αλλά και γιατί έχει φτιαχτεί από τον φασισμό του Παπαδόπουλου για την διάλι ση και το φίμωμα τοι εργατικοί κινηματος.
- Δέχτηκε τους διορισμούς: και την δυνατότητα του κράτους να παρεμβαίνει στα σενδικαλιστικά όργανα της εργατικής τάξης, από άπουης αρχής γι' αυτούς. Και όχι μόνο δεχτηκαν, αλλά είναι πολλές οι φορείποι οι ίδιοι ζήτησαν με προσφιγές στα δικαστήρια και στα κρατικα οργανά την κρατική παρέμβαση.

Ένα μόνο παράδειγμα θα αναφέρυτμε: Οταν ο διορισμένος προεόρος της ΓΣΕΕ Ορ Χατζηβασιλειου παραιτήθηκε για να μην περάσει το άρθρο 4, ο σημερινός γ. γ. της ΓΣΕΕ Κωστοπούλος (ΕΣΑΚ). ποι τότε ήταν διορισμένος, παρέμεινέ στην καρέκλα του, και ο Παπαμιχαήλ (διαγρ. ΠΑΣΚΕ) δέχτηκε τον διορισμό του σαν πρόεδρος στη

θεση τοι Χατζηβασιλείου. • Δέχτηκε και στηριξε κατα πολί την πλειοψηφία της στον οικονομικό φασισμό της Παπνόρεικής κλίκας, που παιργούσε μέσα από τους διορισμοίς από τα γραφεία των κλαδικών της ΠΑΣΚΕ. Και ενώ. ΠΑΣΚΕ διαμόρφωσε συσχετισμούς μέσα από αυτούς τους διορισμούς εκβιάζοντας συνειδήσεις, η ΕΣΑΚ μπήκε και αυτή σ° αυτό το «χοντρό

ρίοδο της κυβέρνησης του Παπαντρέου.

Σ' αυτό το άρθρο δεν θα αναφερθούμε στο ιστορικό της «ρήξης» ανάμεσα στις δύο γραμμές στην ΓΣΕΕ, αυτό άλλωστε το κάνει με επιτυχία όλος ο αστικός και ρεβιζιονιστικός τύπος, αλλά θα προσπαθήσουμε να αποδείξουμε, πως ο χαραχτήρας της πάλης των γραμμών μέσα στη ΓΣΕΕ, αλλά και γενικότερα στο συνδικαλιστικό κίνημα, δεν έχει να κάνει με την αντίσταση ή όχι στα αντιλαϊκά και φασιστικά μέτρα, αλλά είναι πάλη ανάμεσα σε δύο διαφορετικές ταχτικές για το πέρασμα αυτών των μέτρων, όπως επίσης και πάλη για την ηγεμονία του ψευτο - ΚΚΕ μέσα στο μπλοκ της νέας δεξιάς (ΠΑΣΟΚ ψευτο - KKE).

παιγχνίδι» ζητώντας δικούς της διορισμούς και καλύτερες αναλογίες για τους δικούς τους ανθρώποις ποι θα έμπαιναν σε δουλειές.

Να γιατί αυτή η ΓΣΕΕ δεν έχει για μας καμμιά νομιμότητα για την εργατική τάξη, είναι μια κρατική ΓΣΕΕ, και αιτό ο χαραχτήρας της δεν μπορεί να αλλάξει ούτε από την μια μέρα στην άλλη, φύτε από τις SUVULET TOU OF ISSECTIVE THE STRUCTS

νες, για αυτόν τον συγκεκριμένο χαραχτήρα της.

Κάτω απ' αυτό το πρισμά θα έξετάπουμε την κρίση που διαμορφώθηκε σήμερα σ' μετή τη ΓΣΕΕ.

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΓΣΕΕ

Είναι προκλητικός και στερείται σοβαρότητας ο ισχυρισμός της Ε-ΣΑΚ ότι... δεν υπάρχει κρίση στη ΓΣΕΕ! Θα ήταν έτσι, αν η ΕΣΑΚ είΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Οι «27» αποφάσισαν την σύγκληση έκτακτου Συνέδριου της ΓΣΕΕ στις 10 - 12 Γενάρη ενώ ταυτόχρονα δήλωσαν πως δεν πρόκειται να δεχτούν διορισμούς. Η απόφαση αυτή έρχεται να επιβεβαιώσει τις εχτιμήσεις του άρθρου μας για την διάσπαση της ΓΣΕΕ και την πάλη για την ηγεμονία στο εργατικό κίνημα.

Στους «27» απάντησε με δήλωση η ΠΑΣΚΕ που ανάμεσα στα άλλα γράφει πως: «Θα αποτελούσε σοβαρή αθέτηση των αρχών της αν δεχόταν να οδηγηθεί το συνδικαλιστικό κίνημα σε έκτακτο συνέδριο από το ετερόκλητο τραστ των 7 αποστατών και των συμμάχων του».

Η Δήλωση αυτή της ΠΑΣΚΕ σημαίνει πως η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να προχωρήσει σε διορισμό διοίκησης πράγμα που αναμένεται από στιγμή σε στιγμή.

Ενάντια στον απεργοσπαστισμό, την κρατική παρέμβαση και τον σοσιαλφασισμό, να εντείνουμε την ταξική αγωνιστική ενότη-

ΚΑΤΩ ΟΙ ΔΙΑΣΠΑΣΤΕΣ ΠΑΣΚΕ - ΕΣΑΚ

χε δώσει την πάλη απέναντι στην ΠΑΣΚΕ και την κυβέρνηση, όλο το προηγούμενο διάστημα και οι τελευταίες εξελιξεις ήταν αποτέλεσμα αυτής της πάλης. Όχι όμως δεν είναι έτσι, αλλά ισχύει το αντίθετο. Γιατί είναι η ΕΣΑΚ ποι στηρίχθηκε και στήριξε την ΠΑΣΚΕ. διαμόρφωσαν από κοινού το μπλοκ της νέας δεξιάς μέσα στο συνδικαλισμό. Η κρίση της ΓΣΕΕ, είναι κρίση αυτής της συμμαχίας και αυτής της γραμμής. Είναι κρίση όχι μόνο της ΠΑΣΚΕ αλλά και της Ε-ΣΑΚ. Και αυτό γιατί αυτή η ΓΣΕΕ δεν μπορούσε χωρίς κλιδωνισμούς

και διασπάσεις να περάσει τα αντιλαϊκά και φασιστικά μέτρα στην εργατική τάξη. Αυτό είναι που θέλει να κρύψει η ΕΣΑΚ και με «αριστερή» δημαγωγία να κερδίσει πο-

Ενώ λοιπόν είναι αναγκασμένη, να εγκαταλείψει το μέτωπο με τον Ραυτόπουλο, συγκροτεί νέο μέτωπο με τους διαγραμμένους ενάντια στον Ραυτόπουλο. Αρκετοί αριστεροί άνθρωποι θα προβληματίζονται για το αν, το γεγονός αυτό σημαίνει κάποια «ταξική» στροφή της Ε-ΣΑΚ. Νομίζουμε όχι, γιατί η γραμμή της «νέας» συμμαχίας της Ε-ΣΑΚ, είναι η ίδια με την «παλιά». Τα πρόσωπα είναι που αλλαζουν. Και αυτό γιατί και οι +27 - δεν εκφράζουν την γραμμή της ανατρο-THE TOY HETPWY.

Αυτό φαίνεται τόσο στα λόγια όσο και στην πράξη. Το μέτωπο των «27» είναι μέσα στις δενάμεις της «αλλαγής» και θέλει τον διάλογο με την κυβέρνηση. Η απεργία που κήρυζε για τις 14 Νοέμβρη εκφράζει αυτό ακριβώς. Είναι μια απεργία που γίνεται μετά από 2 βδομάδες από τις τελευταίες απεργιακές κινητοποιήσεις, για να δώσει χρόνο στην κυβέρνηση και το αίτημά της είναι ο διαλογός

Από την άλλη πλευρά οι «27» δεν προωθούν έναν αγώνα συντονισμένο και με μια πορεία κλιμάκωσης. Ακολοιθούν την ταχτική της «σαλαμοποίησης» του απεργιακού αγώνα, βγάζοντας κάθε τόπο κάποια ομοσπονδία σε 24ωρη απεργία, χωρίς να προσπαθούν την συνένωση του απεργιακού αγώνα σ' όλο και υψηλότερα επίπεδα.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Οι «27» δεν κινητοποιούν και δεν opγανώνουν τη βάση. Σε κανένα βασικά σωματείο ποι ελεγχουν, δεν προσπάθησαν να πραγματοποιήσουν Γενική Συνέλευση. Να συζητήσουν και να αναλύσουν τα μέτρα στη βάση. Να δώσουν την ιδεολογική πάλη με τους κυβερνητικούς συνδικαλιστές και να πείσουν και τους εργάτες που τη βλέπουν με κάποια ανοχή τα μέτρα.

Να οργανώσουν τις απεργίες, με απεργιακές επιτροπές και ακόμα πιο πολύ να ετοιμάσουν τους εργάτες για μακρόχρονο αγώνα στους συγκεκριμένους χώρους δουλειάς για συγκεκριμένες αυξήσεις ενάντια στην φασιστική απαγόρευση των αυξήσεων και στην κατάργηση the ATA.

Ακόμα προσπαθούν να εκτονώσοι ν το απεργιακό κίνημα, αλλάζοντας το κύριο μέτωπο της πάλης Ενώ οι πρώτες απεργίες είχαν την αιχμή τους στα μότρα, οι απεργίες στις 14 Νοέμβρη, όλο και πιο πολύ παιρνούν το χαραχτήρα της στήριξης των «27» μέσα στη ΓΣΕΕ, μιας και άλες οι ομοσπονδίες και τα Εργατικά Κέντρα που ελέγχουν οι -27- η κλιμάκωση που έχουν δεσμευτεί να κάνουν μετά τις πρώτες απεργίες με βάση τις αποφάσεις που παίρνουν είναι 24ωρη απεργία για τις 14 Νοέμβρη.

Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια έντεχνη προσπάθεια εκτόνωσης του απεργιακού κινήματος, που όμως, πάλι η ΕΣΣΑΚ προσπαθεί να «βγάλει την ουρά της» απ' έξω. Στην συνεδρίαση των «27» που αποφασίστηκε η απεργια, ο Κωστόπουλος «διαφώνησε» λιγάκι για την ημερομηνία, υποχωρώντας όμως τελικά προς χάριν της ενότητας και του αντιραυτοπουλικού αγώνα!

Κρατάει δηλαδή η ΕΣΑΚ «πισινη». Αυτός είναι εξ' άλλοι ο λόγο:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ.6

ΒΙΕΞ: ΕΝΑΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Συνεχίζονται πάνω από ένα μήνα οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων στη ΒΙΕΞ με στάσεις και 24ώρες απεργίες.

Η Μεταλλουργία ΒΙΕΞ είναι η πιο εξιδεικευμένη στη βαριά κατασκευή, και είναι «κοινωνικοποιημένη», θυγατρική της Πειραϊκής Πατραϊκής.

Η ΒΙΕΞ ήταν μια βιομηχανία με μεγάλα χρέη στις τράπεζες που κύρια παίρνει παραγγελίες από το ελληνικό δημόσιο και πιο πολύ από τη ΔΕΗ.

Η εταιρεία αυτή μετά την παρέμβαση του κράτους και την ολοκληρωτική κυριαρχίο του τραπεζικού κεφάλαιου μπήκε στη φάση της λεγόμενης «εξυγίανσης». Μια εξυγίανση που αποδείχτηκε κόλαση για τους εργαζόμενους και υπερκέρδη για το τραπεζικό κεφάλαιο.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες οι μεταλλεργάτες της ΒΙΕΞ ξεκίνησαν τις κινητοποιήσεις τους με μια σειρά σημαντικά αιτήματα. Στην περίοδο αυτών των κινητοποιήσεων επισκέφθηκαν τους απεργούς εκπρόσωποι της εφημερίδας μας, συζήτησαν τα ζητήματα με διάφορους εργαζόμενους και έγινε μια αρκετά κατατοπιστική ενημέρωση από τον γ. γραμματέα του Σωματείου.

Από την πρώτη στιγμή που η ΒΙΕΞ ελέχθηκε από το τραπεζικό κεφάλαιο πιο συγκεκριμένα διορίσθηκε Τμελές διοικητικό στμβούλιο τα 5 μέλη του οποίοι είναι και μέλη του Δ.Σ. της Πειραϊκής - Πατραϊκής έγινε προσπάθεια να δημιουργήσουν κλίμα «κοινωνικής συναίνεσης». Έτσι οι ανακοινώσεις της διοίκησης του εργοστασίου (δηλαοή οι τεχνοκράτες που είναι τσιράκια του κρατικό - χρηματιστικού κεφάλαιου) περιείχαν τη λέξη «συνάδελφοι» όμως όλα τ' άλλα έμειναν ίδια και χειρότερα. Δηλαδή η νεοδιορισμένη διοικηση στηρίχθηκε στο ίδιο ανώτερο γραφειοκρατικό - αντιδραστικό προσωπικό της εταιρείας που υπήρχε και συνέχισε την ίδια πολιτική απέναντι στους εργαζόμενους.

Μάλιστα έγινε μια προσπάθεια να γίνει εντατικοποίηση της δουλειάς και να κοπούν καταχτημένα δικαιώματα. Σε πρώτη φάση μιας και υπήρχαν έντονες αυταπάτες στους εργαζόμενους, αυταπάτες που καλλιεργούσε συνεχώς ο Πρόεδρος (στέλεχος της ΠΑΣΚΕ) της διοίκησης του σωματείου υπήρξε ένα πισωγύρισμα του εργατικου κινήματος. Όμως δεν άργησαν οι εργαζόμενοι να διακρίνουν τον εχθρό από το φίλο και αυτή η διάκριση έγινε πιο καθαρή όταν ξεκίνησαν τις κινητοποιήσεις με αιτήματα τα οποία κάθε άλλο παρά υπερβολικά μπορούν να χαρακτηρισθούν. Τότε η μεν εργοδοσία απάντησε με προσπάθεια δημιουργίας απεργοσπαστικού μηχανισμού ποι όμως περιορί-

σθηκε σε ελάχιστο ποσοστό και ανάμεσα στους ανώτερους υπαλλήλους και τους επιστάτες εργοδηγούς.

Στη συνέχεια ενίσχυσε τον απεργοσπαστικό μηχανισμό και δημιούργησε κλίμα τρομοκρατιας με την παρουσία και την επέμβαση της «σοσιαλιστικής» αστυνομίας.

Πρέπει εδώ να τονίσουμε ότι ο πρόεδρος του σωματείοι μην μπορώντας να πείσει τους εργάτες και να τους οδηγήσει στη συναίνεση δηλαδή στην υποταγή τους στις τραπεζες και στο κράτος παραιτήθηκε.

Βασικό αίτημα των εργατών είναι η αύξηση του μεροκάματου 5%. Αυτό το αίτημα μπήκε πριν να ανακοινώσει η κυβέρ νηση τα τελευταία αντιλαϊκά και φασιστικά μέτρα όμως οι εργάτες της ΒΙΕΞ είναι αποφασισμένοι να το διατηρήσουν και να παλαίψουν για την κατάχτηon ret

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι αν και αυτό το 5% δεν αποτελεί κάποια υψηλή αύξηση των αποδοχών τους εν τούτους αποτελεί πολύ σημαντικό ζήτημα η κατάχτηση του γιατί θα τσακίσει τις επιδιώζεις της κυβέρνησης σπάζοντας το φραγμό του αντισυνταγματικού και φασιστικού νόμου που απαγορεύει τις αυξήσεις Αυτό κατά την άποψή μας αποτελεί σήμερα το βασικό ζήτημα για το κίνημα της BIEE.

Αλλα αιτήματα που έχουν οι εργαζόμενοι είναι η υπαγωγή τους στο νόμο 1221 δηλαδή η υπαλληλοποίησή τους όπως και επιμέρους διεκδικήσεις για βελτίωση των συνθηκών εργασίας.

Με βάση αυτά τα αιτήματα ενωμενοι οι μεταλλεργάτες της ΒΙΕΞ συνεχίζουν τον αγώνα τους και προχθές την Τετάρτη 6/11 έκαναν διαδήλωση έξω από το υπουργείο Βιομηγαντι Βροντοφώναζαν για τα δίκαια αιτήματά τους και απαίτησαν να πάρουν αύξηση καταγγέλλο. ντας την απαγόρευση των αυξή-SEWV.

-ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΥ

Ενώ πλησιάζει η ημερομηνία για τη συνάντηση «κορυφής» στη Γενεύη, ανάμεσα στον Γκορμπατσώφ και το Ρήγκαν τα πραχτορεία του σοσιαλιμπεριαλισμού, αλλά και τα διάφορα «ειρηνιστικά» κινήματα της Ευρώπης, έχουν εντείνει τα νανουρίσματα στους λαούς κάτω από το απατηλό σύνθημα του αφοπλισμού.

Ένα σύνθημα που πέρα από τον ιδεολογικό αφοπλισμό των λαών και των εθνών, είναι σήμερα πολιτικά στην υπηρεσία, ιδιαίτερα του μεγαλύτερου επιθετιστή του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Πίσω από τα κηρύγματα του αφοπλισμού και της ειρήνης, οι υπερδυνάμεις κρύβουν τις πολεμικές τους προετοιμασίες, ετοιμάζουν

έτσι τα πράγματα για να βρουν τη λιγότερη αντίσταση.

Ο Β. Ι. Λένιν απέδειξε ότι ιμπεριαλισμός σημαίνει πόλεμος, πως το χαρακτηριστικό του ιμπεριαλισμού είναι ο ανταγωνισμός, ανάμεσα σε υπερδυνάμεις για την ηγεμονία, ένας ανταγωνισμός που κάνει τον πόλεμο αναπόφευκτο και πως μόνο η επαναστατική πάλη του παγκόσμιου προλεταριάτου για την ανατροπή του ιμπεριαλισμού μπορεί να αποτρέψει τον πόλεμο. Έδειξε στο παγκόσμιο προλεταριάτο την θαρρετή στάση και την αισιοδοζία για την τελική νικηφόρα έκβαση αυτού του αγώνα ενάντια στη μικροαστική μοιρολατρεία και τον «πανικό» του πολέμου.

Στη σημερινή περίοδο, πρετοιμασίας του τρίτου παγκόσμιου πόλεμου που φέρνει ο ρωσοαμερικάνικος ανταγωνισμός, είναι επίκαιρα τα έργα του Λένιν και μεγάλο θεωρητικό οπλοστάσιο για το παγκόσμιο προλεταριάτο. Οι θέσεις του Λένιν για τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, για την επανάσταση στην περίοδο του ιμπεριαλισμού οπλίζουν τους πραγματικούς κομμουνιστές στην πάλη με τον σοσιαλφασισμό και κάθε μορφή οπορτουνισμό και αστικό πασιφισμό.

Η ΟΛΚΚΕ κρίνοντας σαν βασική την ανάγκη της γνώσης του Λενινισμού πάνω σ' αυτά τα ζητήματα, δημοσιεύει σήμερα το κείμενο του Λένιν «ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΥ» που γράφτηκε τον Οχτώβρη του 1916.

Ας εξετάσουμε από κοντά τις θέσεις των υπερασπιστών του αφοπλισμού.

1

Μια από τις βασικές προϋποθέσεις υπέρ του αφοπλισμού είναι ο παρακάτω συλλογισμός που δεν τον εκφράζουν πάντοτε άμεσα: εμείς είμαστε ενάντια στον πόλεμο, γενικά ενάντια σε κάθε πόλεμο, και η πιο κατηγορηματική, σαφης και αδιαμφισβήτητη εκφραση αυτής της άποψής μας είναι ακριβώς το αίτημα του αφοπλισμού.

Πόσο λαθεμένος είναι αυτός ο συλλογισμός το εξηγήσαμε στο άρθρο για την μπροσούρα τοι Γιούνιους, όπου και παραπέμπουμε τον αναγνώστη. Οι σοσιαλιστές δεν μπορούν να είναι ενάντια σε κάθε πόλεμο, αν δεν θέλουν να πάψουν να είναι σοσιαλιστές. Δεν επιτρέπεται να αφήνουμε να μας τυφλώνει ο σημερινός ιμπεριαλιστικός πόλεμος. Για την ιμπεριαλιστική εποχή είναι τυπικοί οι τέτιοι ακριβώς πόλεμοι ανάμεσα στις «μεγάλες» Δυνάμεις, δεν είναι όμως καθόλοι αδύνατοι και δημοκρατικοί πόλεμοι και εξεγέρσεις, λ.χ. των καταπιεζόμενων εθνών ενάντια στα καταπιεστικά έθνη, για την απελευθέρωσή τους από το ζυγό. Είναι αναπόφευκτοι οι εμφύλιοι πόλεμοι τοι προλεταριάτου ενάντια στην αστική τάξη για το σοσιαλισμό. Μπορεί και να γίνουν πόλεμοι του σοσιαλισμοί ποι νίκησε σε μια χώρα, ενάντια σ' αλλες, αστικές ή αντιδραστικές χώρες.

Ο αφοπλισμός είναι ιδανικό τοι σοσιαλισμού. Στη σοσιαλιστική κοινωνία δεν θα υπάρχουν πόλεμοι, συνεπώς θα πραγματοποιηθεί ο αφοπλισμός. Δεν είναι όμως σοσιαλιστής εκείνος ποι περιμένει να πραγματοποιηθεί ο σοσιαλισμός χωρίς την κοινωνική επανάσταση και τη δικτατορία του προλεταριάτου. Η δικτατορία είναι κρατική εξουσία στηριζόμενη άμεσα στη βία. Στην εποχή του 20ου αιώνα —όπως και γενικά στην εποχή του πολιτισμοί — βία δεν είναι η γροθία και η μαγκούρα, αλλά ο στρατός. Το να συμπεριλάβουμε στο πρόγραμμα τον «αφοπλισμό» είναι σαν να λέμε γενικά: είμαστε ενάντια στη χρησιμοποίηση των όπλων. Σ΄ αυτό δεν υπάργει ούτε κόκκος μαρξίσμου, είναι σαν να λέμε: είμαστε ενάντια στη χρησιμοποίηση της Βίας!

Ας σημειώσουμε ότι η διεθνής συζητηση για το προκειμένο ζήτημα εγινε κυρίως, αν όχι αποκλειστικά, στη γερμανική γλώσσα. Στα γερμανικά όμως χρησιμοποιούνται δυό λέξεις που η διαφορά ανάμεσά τους δεν είναι εύκολο να αποδοθεί στα ρωσικά. Η μια σημαίνει κυρίως «αφοπλισμός» και χρησιμοποιείται λ.χ. απο τον Κάουτσκι και τους καουτσκιστές με την έννοια της ελάττωσης των εξοπλισμών. Η άλλη σημαίνει κυρίως «αποστρατιωτικοποιήση» και χρησιμοποιείται κατά προτίμηση από τους αριστερούς με την έννοια της κατάργησης του μιλιταρισμός, της κατάργησης κάθε μιλιταριστικού ιστρατοκράτικού) συστηματός. Στο άρθρο αυτό μιλάμε για τη δεύτερη διεκδίκηση που συνηθίζεται στους κύκλους ορισμένων επαναστατών σοσιαλδημοκρατών.

Το κασιτακιστικό κήρυγμα τοι αφοπλισμού, ποι απευθύνεται κυρίως στις τωρινές κυβερνήσεις των υμπεριαλιστικών μεγάλων Δυνάμεων, είναι χιδαιότατος οπορτουνισμός, αστικός πασιωισμός που αποβλέπει στην πράξη —παρά τους «ευσεβείς πόθους» των μελιρρυτών κασυτοκιστών—στην απομάκρυνση των εργατών από τον επαναστατικό αγώνα. Αφού με το κήρυγμα αυτό υποβάλλεται στους εργάτες η ιδέα ότι τάχα οι τωρινές, αστικές κυβερνήσεις των υμπεριαλιστικών Δυνάμεων δεν είναι δεμένες με χιλιάδες νήματα του χρηματιστικού κεφαλαίου και με δεκάδες ή εκατοντάδες αντίστοιχες (δηλ), αρπακτικές, ληστρικές, που προετοιμάζουν τον υμπεριαλιστικό πόλεμο) μυστικές συνθήκες ανάμεσά τους

11

Μια καταπιεζομένη τάζη που δεν επιδιώκει να μάθει να γειρίζεται τα όπλα, να έγει οπλα, δεν θα άξιζε παρά να τη μεταχειρίζονται όπως μεταχειρίζονται τους δούλους. Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε, αν δεν θέλουμε να μεταβληθούμε σε αστούς πασιφιστές ή οπορτούνιστές, ότι ζούμε σε τάξική κοινωνία και ότι απ' αυτή δεν υπάρχει κι ούτε μπορεί να υπάρζει άλλη διέξοδος, εκτός από την ταξική πάλη και την ανατροπή της εξουσίας της κερίαρχης τάξης.

Σε κάθε ταξική κοινωνία — ασχετα αν στηρίζεται στη δουλεία, στη δουλοπαροικία ή, όπως σήμερα, στη μισθωτή εργασία— η τάξη που καταπέξει είναι ένοπλη. Όχι μόνο ο τωρινός τακτικός στρατός, μα και η τωρινή πολιτοφιλακή — ακόμη και στις πιο δημοκρατικές αστικές δημοκρατίες, π.χ. στην Ελβετία— είναι εξοπλισμός της αστικής τάξης ενάντια στο προλεταριάτο. Αυτο είναι μια τόσο στοιχειώδης αλήθεια, που νομίζω ότι δεν χρειάζεται να σταθούμε ιδιαίτερα σ΄ αυτήν. Φτάνει να υπενθυμίσουμε τη χρησιμοποίηση του στρατοί (μαζί και της ρεπουμπλικάνο - δημοκρατικής πολιτοφιλακής) ενάντια στοις απεργοίς, φαινόμενο κοινό σ΄ όλες ανεξαίρετα τις καπιταλιστικές χώρες. Ο εξοπλισμός της αστικής τάξης ενάντια στο προλεταριάτο είναι ένα από τα πιο μεγάλα, βασικά και σπουδαιότερα γεγονότα της σύγχρονης καπιταλιστικής κοινωνίας.

Και μπροστά σ' ένα τέτιο γεγονός προτείνουν στους επαναστάτες σοσιαλόημοκράτες να προβαλλουν το «αιτημα» του «αφοπλισμοί»! Αυτο ισοδυναμεί με πλήρη εγκαταλείψη της άποψης της ταξικής πάλης, με παραίτηση από κάθε σκέψη για επανασταση. Σένθημά μας πρέπει να είναι εξοπλισμός τοι προλεταριάτοι για να νικήσει, να απαλλοτριώσει και να αφοπλίσει την αστική τάξη. Αυτή είναι η μοναδική δυνατή τακτική της επαναστατικής τάξης, τακτική που απορρέει από όλη την αντικειμενική ανάπτυξη του καπιταλιστικού μιλιταρισμού, και που υπαγορεύεται απ' αυτή την ανάπτυξη. Μόνο αφου αφοπλίσει την αστική τάξη, μπορεί το προλεταριάτο, χωρίς να προδώσει την κοσμοιστορική του αποστολή, να πετάξει στα παλιοσίδερα κάθε όπλα γενικά, και το προλεταριάτο θα το κάνει αυτό αναμφίβολα, αλλά μόνο τότε, σε καμιά περίπτωση νωρίτερα.

Αν ο τωρινός πόλεμος προκαλεί στους αντιδραστικούς χριστιανοσοσιαλιστές, στους κλαψιάρηδες μικροαστούς μόνο φρίκη και τρόμο, μόνο αποστροφή προς κάθε χρησιμοποιήση των όπλων, προς το αιμα, το θάνατο κ.λπ., τότε πρέπει να πούμε: η καπιταλιστική κοινωνία ήταν και είναι πάντα μια φρίκη δίχως τέλος. Κι αν τώρα αυτός ο πόλεμος, ο πιο αντιδραστικός απ΄ όλους τους πολέμους, ετοιμάζει σ΄ αυτή την κοινωνία ένα τέλος γεμάτο φρίκη, εμείς δεν έχουμε κανένα λόγο να πέσουμε σε απόγνωση. Και στην αντικειμενική του σημασία το «αίτημα» του αφοπλισμού —ή σωστό-

τερα: το ονειροπόλημα του αφοπλισμού— δεν είναι τίποτε άλλο παρά εκδήλωση ακριβώς απόγνωσης σε μια τέτια περίοδο που μπροστά στα μάτια όλων προετοιμάζεται με τις δυνάμεις της ίδιας της αστικής τάξης ο μοναδικά νόμιμος και επαναστατικός πόλεμος, δηλαδή ο εμφύλιος πόλεμος ενάντια στην ιμπεριαλιστική αστική τάξη.

Οποιος πει ότι αυτό είναι θεωρια αποσπασμένη από τη ζωή, θα τοι θυμισουμε δυο κοσμοϊστορικά γεγονότα: το ρόλο των τραστ και τη δουλιά των γυναικών στα κργοστάσια από το ένα μέρος, την Κομμούνα του 1871 και την εξέγερση του Δεκέμβρη τοι 1905 στη Ρωσία, από το άλλο.

Έργο της αστικής τάξης είναι να αναπτύσσει τα τραστ, να σπρώχνει τα γυναικόπαιδα στις φάμπρικες, να τα βασανίζει εκεί, να τα διαφθείρει και να τα καταδικάζει στην έσχατη φτώχια. Εμείς δεν «διεκδικούμε» μια τέτια ανάπτυξη, δεν την «υποστηρίζουμε» παλεύουμε ενάντια της. Μα πως παλεύουμε, Ξέρουμι ότι τα τραστ και η δουλιά των γυναικών στα εργοστάσια αποτελούν πρόοδο. Δεν θέλουμε να πάμε πίσω, στη χειροτεχνία, στον προμονοπωλιακό καπιταλισμό, στη σπιτική δουλιά των γυναικών. Εμπρός μέσων τραστ κ.λπ. και πέρα απ' αυτά προς το σοσιαλισμό!

Ο συλλογισμός αυτός που παίρνει υπόψη του την αντικειμενική πορεία της ανάπτυξης ισχύει, τηρουμένων των αναλογιών, και για τη σημερινή στρατιωτικοποίηση τοι λαού. Σήμερα η ιμπεριαλιστική αστική τάξη στρατιωτικοποίει όχι μονάχα όλο το λαό, μα και τη νεολαία. Αύριο θ' αρχίσει ίσως να στρατιωτικοποιεί και τις γυναίκες. Εμείς, παίρνοντας αφορμή απ' αυτό, πρέπει να πούμε: τόσο το καλύτερο! Γρηγορότερα εμπρός! Όσο πιο γρήγορα, τόσο θα βρεθούμε πλησιέστερα στην ένοπλη εξέγερση εναντία στον καπιταλισμό. Πώς μπορούν οι σοσιαλόημοκράτες ν' αφήνονται να τρομοκρατήθούν από τη στρατιωτικοποίηση της νεολαίας κ.λπ. όταν δεν ξεχνούν το παράδειγμα της Κομμούνας; Αυτό δεν είναι «θεωρία αποσπασμένη από τη ζωή», δεν είναι όνειρο, αλλά γεγονός. Και θα ήταν στ' αλήθεια πολύ άσχημο, αν οι σοσιαλόημοκράτες, στο πείσμα όλων των οικονομικών και πολιτικών γεγονότων, άρχιζαν να αμφιβάλλουν ότι η ιμπεριαλιστική εποχή και οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι δεν μπορούν παρά να οδηγησούν αναπόφει κτα στην επανάληψη αυτών των γεγονότων.

Ένας αστός παρατηρητής της Κομμούνας το Μάη τοι 1871 έγραφε σε μια αγγλική εφημερίδα: «Αν γαλλικό έθνος αποτελούνταν μόνο από γυναίκες, τι τρομερό έθνος θα ήταν!». Τον καιρό της Κομμούνας γυναίκες και παιδιά 13 χρονών πολέμησαν δίπλα στους άντρες. Και δεν μπορεί να συμβεί διαφορετικά και στις μελλοντικές μάχες για την ανατροπή της αστικής τάξης. Οι προλετάρισσες δεν θα βλέπουν παθητικά πως η καλοοπλισμένη αστική τάξη θα τουφεκίζει τους κακοοπλισμένους ή τους άσπλους εργάτες. Θ΄ αδράξουν τα όπλα, όπως το 1871, και από τα τωρινά τρομαγμένα έθνη —σωστότερα: από το τωρινό εργατικό κίνημα, το αποδιοργανωμένο περισσότερο από τοις οπορτουνιστές παρά από τις κυβερνήσεις — θα γεννηθεί αναμφισβήτητα, αργά ή γρήγορα, μα οπωσδήποτε αναμβισβήτητα, η διεθνής συμμαχία των «τρομερών εθνών» του επαναστατικού προλεταριάτου.

Τώρα η στρατιωτικοποίηση διεισδύει σ' όλη την κοινωνική ζωη. Ο εμπεριαλισμός είναι η άγρια πάλη των μεγάλων Δυνάμεων για το μοιρασμα και το ξαναμοίρασμα του κόσμου, γι' αυτό δεν μπορεί παρά να οδηγήσει αναπόφευκτα στην παραπέρα στρατιωτικοποίηση όλων των χωρών, και των ουδετέρων και των μικρών. Τι θα κάνουν ενάντια σ' αυτό οι προλετάρισσες; Θα καταρτιώνται απλώς κάθε πόλεμο και καθετί το στρατιωτικό, θα ζητουν μονάχα αφοπλισμό; Πότε οι γυναικές μιας καταπιεζόμενης τάξης που είναι πραγματικά επαναστατική, δεν θα συμβιβαστούν με ενα τέτιο επαίσχυντο ρόλο. Αλλά θα πουν στα παιδιά τους:

«Γρήγορα θα γίνεις μεγάλος. Θα σου δώσουν όπλο. Πάρτο και μάθε καλά την πολεμική τέχνη. Αυτή η μάθηση είναι απαραίτητη στους προλετάριους - όχι για να πυροβολούν ενάντια στι αδέλφια σου, τους εργάτες των άλλων χωρών, όπως γίνεται στον τωρινό πόλεμο και όπως σε συμβουλεύουν να κάνεις οι προδότες του σοσιαλισμού, μα για να παλεύουν ενάντια στην αστική τάξη της δικής τους χωρας, για να βάλουν τέρμα στην εκμετάλλευση, την αθλιότητα και τους πολέμους, όχι με ευσεβείς ευχές, αλλά νικώντας την αστική τάξη και αφοπλίζοντάς την».

Αν παραιτείσαι από τη διεξαγωγή μιας τέτιας προπαγάνδας και ακριβώς της τέτιας προπαγάνδας σχετικά με τον τωρινό πόλεμο, είναι καλύτερα να μη λες μεγάλα λόγια, για διεθνή επαναστατική σοσιαλδημοκρατία, για σοσιαλιστική επανάσταση, για πόλεμο κατά τοι πολέμου.

Ш

Οι οπαδοί τοι αφοπλισμού τάσσονται ενάντια στην προγραμματική θέση τοι «εξοπλισμού τοι λαού», ανάμεσα στ' άλλα και για το λόγο πως το τελευταίο αυτό αίτημα οδηγεί τάχα πιο εὐκολα σε παραχωρήσεις προς τον οπορτουνισμό. Εξετάσαμε παραπάνω το σπουδαιότερο: τη σχέση του αφοπλισμού προς την ταξική πάλη και προς την κοινωνική επανάσταση. Ας εξετάσουμε τώρα το ζήτημα της σχέσης του αιτήματος του αφοπλισμού προς τον οπορτουνισμό. Μία από τις κυριότερες αιτίες που κάνουν απαράδεκτο το αίτημα του αφοπλισμού είναι ακριβώς ότι αυτό και οι αυταπάτες, που γεννιούνται αναπόφευκτα απ' αυτό, αδυνατίζουν και εξασθενούν την πάλη μας ενάντια στον οπορτουνισμό.

Δε χωράει αμφιβολια ότι η πάλη αυτή αποτέλει το κύριο αμέσο προβλημα της Διεθνούς. Η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό, αν δεν είναι αδιάρηκτα συνδεμένη με την πάλη ενάντια στον οπορτουνισμό, είναι κούφια φράση ή απάτη. Μια από τις κύριες ελλείψεις τοι Τσιμμερβαλντ και του Κίντολ και μια από τις βασικές αιτίες του πιθανού φιάσκου (αποτυχίας, χρεωκοπίας) αυτών των εμβρύων της ΙΙΙ Διεθνούς είναι ακριβώς ότι το ζήτημα της πάλης ενάντια στον οπορτουνισμό δεν είχε μπει καν ανοιχτά, χωρίς να μιλήσω για τη λύση του με την έννοια ότι χρειάζεται η ρήξη με τους οπορτοινιστές. Ο οπορτοινισμός νίκησε - προσωρινά - στο ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα. Σε όλες τις μεγάλες χώρες διαμορφώθηκαν δυο βασικές αποχρώσεις του οπορτουνισμού: πρώτα ο απροκάλυπτος...ο κυνικός και γι αυτό λιγότερο επικίνδυνος σοσιαλιμπεριαλισμός των κυρίων Πλεχάνοφ. Σάιντεμαν, Λέγκιν. Αλμπέρ Τομά και Σαμπά. Βαντερβέλντε, Χάιντμαν, Χέντερσον κ.λπ. Δεύτερο, ο σκεπασμένος, ο καουτσκιστικός Κάουτσκι - Χάαζε και η «Σοσιαλδημοκρατική ομάδα εργασίας» στη Γερμανία Λονγκέ. Πρεσμάν, Μαγεράς κ.λπ. στη Γαλλία Ράμσεϋ Μακντόναλντ και άλλοι αρχηγοί του «Ανεξάρτητοι Εργατικοί Κόμματος» στην Αγγλία Μάρτοφ,

Τσχείτζε κ.λπ. στη Ρωσία: Τρέβες και λοιποί, οι λεγόμενοι αριστεροί ρεφορμιστές στην Ιταλία

Ο απροκάλυπτος οπορτουνισμός δρα ανοιχτά και άμεσα ενάντια στην επανάσταση και ενάντια στα επαναστατικά κινήματα και στο. ξεσπάσματα που αρχίζουν, σε άμεση συμμαχία με τις κυβερνήσεις, όσο διαφορετικές κι αν είναι οι μορφές αυτής της συμμαχίας, αρχίζοντας από τη συμμετοχή στις κυβερνήσεις και τελειώνοντας με τη συμμετοχή στις Επιτροπές της πολεμικής βιομηχανίας. Οι σκεπασμένοι οπορτουνιστές, οι καουτσκιστές, είναι πολύ πιο επιζήμιοι και επικίνδυνοι για το εργατικό κίνημα, επειδή κρύβουν την υπεράσπιση της συμμαχίας τους με τους πρώτους με καλόηχες ψευτο - «μαρξιστικές» λέξεις και πασιφιστικά συνθήματα. Η πάλη ενάντια στις δυο αυτές μορφές τοι οπορτουνισμοί που τώρα επικρατεί πρέπει να διεξάγεται σε όλα τα πεδία δράσης της προλεταριανής πολιτικής κοινοβουλευτισμός, επαγγελματικά συνδικάτα, απεργίες, στρατιωτική τέχνη κ.λπ.

Σε τι όμως συνίσταται η κυριότερη ιδιομορφία που διακρίνει και τις δυο αυτές μορφές του οπορτουνισμού που τώρα επικρατεί.

Στο ότι αποσιωπούν, σκεπάζοιν, ή πραγματεύονται το συγκεκριμένο ξήτημα της σχέσης του τωρινού πολέμου με την επεινάσταση και τα άλλα συγκεκριμένα ξητήματα της επανάστασης, προσέχοντας μην παραβούν τις αστυνομικές απαγορεύσεις. Κι αυτό, παρόλο που πριν από τον πόλεμο είχε τονιστεί αμέτρητες φορές και ανεπίσημα και στη Διακήρυξη της Βασιλείας επίσημα, η συνδεση που έχει αυτός ακριβώς, ο επικείμενος πόλεμος με την προλεταριακή επανάσταση

Η κυριότερη λοιπόν έλλειψη του αιτήματος του αφοπλισμού είναι ακριβώς ότι παρακάμπτονται έτσι όλα τα συγκεκριμένα ζητήματα της επανάστασης. Η μήπως οι οπαδοί του υφοπλισμού τάσσονται υπέρ ενός ολωσδιόλου νέου είδους επανάστασης, της άυπλης επανάστασης:

11

Παρακάτω. Δεν είμαστε καθόλοι ενάντια στον αγώνα για μεταρυθμίσεις. Δεν θέλοι με ν' αγνοήσοι με το δυσάρεστο ενδεχόμενο ότι η ανθρωπότητα θα ζήσει —στη χειρότερη περίπτωση— ακόμη ένα δεύτερο ιμπεριαλιστικό πόλεμο, αν η επανάσταση δεν ξεπιγδήσει από τον τωρινό πόλεμο, παρ' όλες τις πολυάριθμες εκρήζεις του μαζίκοι αναβρασμού και της μαζικής δυσαρέσκειας και παρά τις προσπάθειες μια. Είμαστε οπαδοί ενός τέτοιοι προγράμματος μεταρριθμίσεων ποι τρέπ για στρέφεται και ενάντια στους οπορτουνιστές. Οι οπορτουνιστές θα ποιθάν μόνο χαρά, αν αφήναμε μονάχα σ' αυτούς τον αγώνα για τις μεταρτθμίσεις, κι εμείς απομακρυνόμασταν στα χιμαιρικά ύψη κάποιοι «αφοπλισμοί», σώζοντας τον εκτό μας με τη φυγή από τη θλίβερή πραγματικότητα. Ο «αφοπλισμός» είναι ακριβώς φυγή από την άσχημη πραγματικότητα και καθόλον αγώνας εναντίον της.

Με την ευκαιρία ας πούμε ότι μια από τις μεγάλες ελλείψεις της τοποθέτησης από μερικούς αριστερούς τοι ζητήματος λ.χ. της υπεράσπισης της πατρίδας συνισταται στο ότι η απάντηση τους δεν είναι τόσο συγκεκριμένη. Είναι πολύ σωστότερο θεωρητικά και ασυγκριτά σπουδαιότερο πρακτικά να πούμε ότι στο σημερινό ιμπεριαλιστικό πόλεμο η υπεράσπιση της πατρίδας είναι αστικό = αντιδραστική απάτη, παρά να προβάλλουμε μια «γενική» θέση ενάντια σε «κάθε» υπεράσπιση της πατρίδας. Αυτό και σαςστό δεν είναι και δεν «χτυπάςι» των άμεσο εχθρό των εργατών στα εργατυκά κομματα: τους οπορτουνιστές.

Όσο για την πολιτοφυλακή θα επρεπε να πουμε, δίνοντας μια απά ντηση συγκεκριμένη και πρακτικά αναγκαία: δεν ειμαστε υπερ της αστικής πολιτοφυλακής, αλλά μόνο υπέρ της προλεταριακής. Γι' αυτό κοι τε μια πεντάρα κι ούτε έναν άνθρωπο- όχι μονάχα για τον τακτικό στρατό, αλλα και για την αστική πολιτοφυλακή, ακόμη και σε χώρες, όπως οι Ενωμένες Πολιτείες ή η Ελβετία, η Νορβηγία κ.λπ. Πολύ περισσότερο για τι και στις πιο ελεύθερες δημοκρατικές χώρες (π.χ. στην Ελβετία) βλέπουμι: τον ολοξνα και μεγαλύτερο εππρωσισμό της πολιτοφυλακής, την εκπόμνευσή της για την κινητοποιηση τμημάτων ενάντια στους απεργούς. Μπο ρούμε να απαιτοίμε: εκλογή των αξιωματικών από το λαό, κατάργηση κάθε είδους στρατιωτικής δικαιοσύνης, εξίσωση δικαιωμάτων ξένων και ντόπιων εργατών (ιδιαίτερα οπουδαίο σημείο για εκείνα τα ιμπεριαλιστικά κράτη που, όπως η Ελβετία, όλο και σε μεγαλύτερο αριθμό και όλο και πιο ξετσίπωτα εκμεταλλεύονται τους ζένους εργάτες, αφήνοντάς τους χωρίς δικαιώματα),

ΣΥΝΈΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΝΟΕΜΒΡΗΣ:

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Πριν 12 χρόνια στις 17 Νοέμβρη, ο λαός μας, οι εργάτες, οι αγρότες και οι φοιτητές, απόδειχναν με την εξέγερση του Πολυτεχνείου την ισχύ μιας ιστορικής νομοτέλειας.

Όπου υπάρχει καταπίεση, υπάρχει αντίσταση. Ο Νοέμβρης δεν ήταν μια εξέγερση της στιγμής, ένα απλό ξέσπασμα οργής, χωρίς προηγούμενο και χωρίς συνέχεια. Ήταν μια πτυχή, πρώτα απ' όλα του μεγαλειώδικου αγωνα που διεξάγει εδώ και πολλά χρόνια ο λαός μας, για λευτεριά, εθνική ανεξαρτησία, και σοσιαλισμό. Ήταν η εφαρμογή στην πράξη, του βαθιού μίσους των λαϊκών μαζών και το αποκορύφωμα του, ποτέ ανοιχτά, πότε παράνομα, ασίγαστου αγώνα τους, ενάντια στη φασιστική διχτατορία και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Έκφρασε τους πόθους και αναθέρμανε τις ελπίδες του βαθειά προδομένου και χτυπημένου από την αστική τάξη, λαού και εργατιάς. Γι' αυτό και είχε αποτελέσματα. Γιατί όξυνε τις κοινωνικές αντιθέσεις, συμβάλλοντας έτσι στην εσωτερική αποσύνθεση του φασιστικού καθεστώτος και στην τελική συντριβή του. Αυτή ήταν η νίκη, η κίνηση προς τα μπρος, στην πορεία που έχει χαράξει ο λαός μας, μια κίνηση πέρα για πέρα δικαιωμένη.

Όμιος η επαναστατική αυτή !κρηξη και οι στόχωι ποι έβαλε σεν μπορεσαν να σλοκληρωθού. Η οστική τάξη μπόρεσε να αποιος 🔀 📆 συνολική συντριθή της από μετά το λαϊκό κίνημα και ως ενα βαθμό Rabopios autil Tig Cantiguis voteρα από την εξέγερση του Πυλύτεχνείου. Έτσι το καπεστώς της πλάριας εξαρτησης και της φασιστικής καταπίεσης του λασι, διαδέχτηκε η κοινοβουλείτική διχτατορία ένος άλλου κομματίου της ξευσδουλης αστικής τάξης. Ο «εθνοσωτήρας» αστός Καραμαννή, και το κόμμο του η Ν.Δ. διατηρησαί την σικο-POLICE ROLL TOSITIVE SEAP-11-19 INχώρας από τω ιμπεριαλή μα, ενώ άφησαν άθιχτα τα κοινα ικά τοι στηριγματα, την οικονοι κη ολιγαρχία. Το αστυνομικό - καταπιεστικό κράτος της δεξιας στραφηκέ ένάντια πτο λαό ισσοιρώντας του diya - diya ti; Kutaythdelf tes προηγούμενων αιματηρών αγώνων

Όμως δεν πταν μονο αυτή η όνναμη της αστικής τάξης, που δεν μπόρεσαν να πραγματοποιήθων τα tomika kal of otoxot the Kayerσης. Η ίδια αυτή υπουσμείθηκε από τους εσωτερικούς εχθρούς της, που έβλεπαν σ' αυτήν μια τιχοοιρώτική ενεργεία Ετσι προσπαίησο με λύσσα να συκοφαντήσουν αυτά τον αγώνα, να τον διαστρεβλωσουν και να τον καναλιζάρουν σε ακίνδινα, για την αστική τάξη, μονοπάτια. Αυτός ήταν ένας σημαντικός παράγοντας για τον ιδεολόγικό και οργανωτικό σφοπλισμό του αντίσασιστικού κινήματος, ήστε να μπορέσει η αστική τάξη στην επόμενη φάση της μεταπολίτευσης, να εδραιώσει και να σταθεροποιήσει την εξουσία της. Πρόκειται για τον τότε και σημερινό έχθρο τοι λαικοι κινηματός, το ΚΚες, ποι σήμερα καπηλειεται αυτό τον ειτάνιο αστόνα την λαού, προσπαθώντας να εμφανιστεί ο εμτνειστής του Είναι ο βασικός ιπευθύνος που σήμερα χτυπεταί στις συνειδήσεις του λαού το Πολετέχνειο σαν πηγή έμπνεισης και αγώνων, και προβάλλεται κάθε χρόνο σαν μοι σειακό ραινόμενο Αλλά και το -Κ-Κεσ ενταγμένο στη λογική της «οιλελειθέρο τοιησης» υποτάχθηκε στο φασισμό και στη λυσή Μαρκείνη πορά στην αγωνιστικότητα μερικών ισλέψε του

Παράλληλα δεν είναι άμπερες ευθυνών για την εξέλιξη αυτού του α-

γείνα, οι οργανώσεις που υπηρέας τριν τη διχτοτορία, μεσο και μετά μπ αυτής: Πέρα απο μερικές πολι-TIKES HOMPHTIKES TON OUR HYPORG, OF opygioneis aites, he eldyintes e-Catpennia, taniam tiamikpoantike; καταβολές τους, αφού σταθηκάν α-VETOIRES REDORSE GLOV EREDNOUSAND φασισμό και ανικάνες να καθοδήγησουν το λού στο χτύπημα της διgratopias kai on mobilines kateu-Βόνσεις τέτους του να επιτρέυσυν την μντικατάστασα του φασιστικού καθεστώτος, με την ολοκληρώση των στοχών της εξέγερσης τοι Πογωτεχνείου ή την κατάχτηση καλύtepon because the to sponetaplato. Ομος κατό του καθόρισε τελικά THE SELECTION OF THE TOTAL PRINTERS AND THE τηκε η αστική ταξη και ο ρεβιζιστισμος για την κοραίωση της κυριαρχιας τους, ήταν η ανιπαρένο, η έλ-ARRIVE THE RESIDENCE THE REYUτικής τάξης του κομμουνιστικού κόμματος Φάνηκε πα μια ακομή φορά ότι χωρίς κομμω γιστικό κόμμα, αυτή η εργατική τάξη και αυτός: ο λαος μα δοχιμαζούν αυμφορές και mitte: Hon a eviqueve; pelicioniσμός πριν την επιβολή του φασιατικού πραξικοπήματος, είνε μφήσει αβοήθητο και αφοπλισμένο το παιι μπροστά στο φασισμό, δείχνοτας αναντιρα στι το παλιι ΚΚΕ είχε πάψει προ πολλού, να υπάρχει

Σημερα το κάθηκον της ανάσυεκρότησης αυτοί του ΚΚΕ είναι ε-

Η Πανσπουδαστική Νο 8 είναι το αδιάψευστο ντοκουμεντο της προδοσίας, της πολιτικής προβοκάτσιας και του χτυπήματος από τα μέσα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.

Είναι το ανοιχτό σαμποτάρισμα από το «Κ»Κεξ, του αρχικού αγώνα των επαναστατών φοιτητών και του κατοπινού λαϊκού αγώνα.

Δημοσιεύουμε φωτοτυπία αυτού του κατάφτυστου έντυπου, από το σύνολο τότε των φοιτητών και αγωνιστών της αριστεράς. Το έντυπο αυτό το έχουμε στα χέρια μας και είναι στη διάθεση οποιουδήποτε αγωνιστή.

Σών ύπεύθυνη Συντονίσε. Έπεις. Αγώνα του Πο λυτεχνείου καταγγέλλουμε ο όλο τά σπουδάστικά κό ομα, τή νεολαία και τό λαό τίς άφηνιασμένες πουσπάθειες τής χυνντικής ΚΥΠ και τών πληφωρένων πραχτύσων, της νά διαστρέψουν, άπ' τήν άρχη της με γαλετώδικης εκδηλωσής μας των Πολλχνείων, τή πουσεδιασμένη είσβολή στό χώνο τον Πολλχνείου τή Τετάρτη, 14 του Νοίμβρη, 3οθ περίπωυ δυγανωμένων πραχτόσων τής ΚΥΠ, σύμφωνα μέ τὸ προβωκατώρικο αχόδιο τών Ρουφωγάλη Καρογιαννόπουλου, με βάση τες έντολές του παραμερισμένου τώρα τέως πρωτοδικτάρια Παπαδοπουλου καί της άρερικανικής CΙΛ, μέ σκοπό νά προβάλουν με κάθε μέσο τραμπουκισμού και προβοκάτσιας γελοία και αναρχικά συνθήματα καί

πεταχτικό όσο τοτέ άλλοτε. Γιατί σήμερα ο λαός μας παρότι έδωσε σκληρούς αγαίες ενάντια στο φασισμό και στη Ν.Δ., βρίσκεται αντιμέτωπος με μια νεα δεξιά, μια κνρέρνηση που οικειοποιήθηκε τα σενθήματα και τους στόχους του, για να στραφεί τελικά ενάντιά του ακ όφελος της αντιδραστικής κρατικής - χρηματιστικής ολιγαρχίας που αυτή εκφράζει. Η πολιτική ιδιαιτέρα της δεύτερης τετραετίας τον ΠΑΣΟΚ σημαδεύεται από την πιο μεγάλη επίθεση που γνώρισε ο λαός μας, ενάντια στο βιοτικό του επίπεδο και το πολίτικά του δικαιώματα Η κλίκα Παπανδρέου, έχοντας τις πλάτες του -Κ -Κεξ. σε μια στροτηγική συμμαγία μαζί του, επείδη κουσμεσιαίται στη ρώσικη ιπεραινομή, εξυσκεί τον κοινοβουλει τικό σικονομικό και πολιτικό της φασιομώ ενάντια στο λαό, ενώ ται τοχρόνα ετοιμάζεται για ένα ανοιχέδ φασισμό. Είναι χι' αυτό το νώνο επιτοχτικό το καθήκον της α-DUTYIGHT TOO A THUGGIGTIKEN OF σιτιμάτες του λαυτ. Είναι επικαιρο όσο ποτέ το νόημα του Νοέμβρη το καθηκόν τοι αντιφασιστι-KOU WYONG

Η σργάνιση μας, η ΟΑΚΚΕ, θα μπει μπροστά σ' αυτό τον ανωνα, θα προσπαθήσει να διοσεί το χαμέτο κουράγιο και τις ελπίδες του λαοι . από τις τόσες προδοσίες που έγει δοκιμάσει Η φετεινή επέτειος του Νοεμβρη πρέπει να γίνει το βήμα καταγγελίας του φασισμού της ηγετικής κλικάς Παπανδρέου, του αντιδραστικού διχασμού του λαού μας που οξονεί η αντιπαράθεση των μπλώκ της παλιάς και της νέας δεξιάς, του φασισμού και του πολεμοι που φέρνουν οι ιμπεριαλιστικές υπερουνώμεις. Πρέπει να καλέσοιμε σε ενότητα την εργατική τά-En Kai te lad Kai va προετοιμαζόμαστε για σκληρούς και παρατετομένοις αγώνες, ενάντια σε κάθε φασισμό και αντίδραση. Ταιτοχρονα πρέπει να προβαλουμε τα ιδανικά και τους στοχους της εθνικής ανεξαρτησιας, της λειτεριάς και του ποπιαλισμού,

Για μια Ελλαδα ανεξάρτητη και σοσιαλιστική, για τη διχτατορία της εργατικής τάξης πανώ στην αντίδραση, που θα συσπειρώσει γιρω της, όλα τα εκμεταλλειδμένα, από τον ιμπεριάλισμό και την αστική τάξη, κοινονικά στρώματα. Μόνο έτσι θα βρει δικαίωση το αίμα που χύθηκε στο Πολυτέχνειο, αλλά και στους παλαιότερους μεγαλειώδεις αγώνες του λαού και της εργατικής τάξης.

ENA KEIMENO TOY AENIN

ΣΥΝΈΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΈΛ

παρακάτωι δικαίωμα για κάθε εκατό, ας πούμε, κατοίκους μιας χώρας να σχηματίζουν ελεύθερες ενώσεις για την ολόπλευρη εκμάθηση της πολεμικής τέχνης, με ελεύθερη εκλογή των εκπαιδευτών, με πληρωμή τους από το Δημόσιο ταμείο κ.λπ. Μόνο μ' αυτούς τους όρους θα μπορούσε το προλεταριατό να μάθει την πολεμική τέχνη πραγματικά για τον εαυτό του και όχι για τους δουλοκτήτες του, και μια τέτια εκμάθηση απαιτούν αναμφισβήτητα τα συμφέροντα του προλεταριάτου. Η ρωσική επανάσταση απόδειζε ότι η κάθε επιτυχία, έστω ακόμη και μια μερική επιτυχία του επάναστατικού κινήματος —π.χ. η κατάληψη μιας πόλης, ενός βιομηχανικού συνοικισμού, ενός τμήματος του στρατού— θα αναγκάσει αναπόφευκτα το νίκηφόρο προλεταριάτο να εφαρμώσει τέτιο ακριβώς προγραμμα

Τέλος, είναι αυτονόητο πως ενάντια στον οπορτουνισμό δεν μπορείς ν' αγωνιστείς απλώς με προγραμματα, αλλά μόνο με τη διαρκή επίβλεψη για να εφαρμόζονται τα προγραμματα αυτά πραγματικά. Το πιο μεγάλο, το μοιραίο λάθος της χρεωκοπημένης Η Διεθνοές ήταν ότι τα λόγια δεν άνταποκρίνονταν στα έργα, ότι καλλιεργούνταν η συνήθεια της ξεδιάντροπης επαναστατικής φρασεολογίας (βλ. την τωρινή στάση των Κάοιντσκι και Σιας απεναντι στη Διακήριξη της Βασιλείας). Αντικρύζοντας απ' αυτή την πλευρα το αίτημα του αφοπλισμοί πρέπει πριν απ' όλα να θέσουμε το ζήτημα της αντικειμενικής του σημασίας.

Ο αφοπλισμός σαν κοινωνική ιδέα — δηλαδή σαν ιδέα που γεννιέται από κάποια κοινωνική κατασταση και μπορεί να επιδρά σ' ένα κοινωνικό περιβάλλον, και όχι σαν παραζενιά προσώπων ή ομίλων — γεννήθηκε, φαίνεται, από τις ιδιαίτερες και κατ' εξαιρεση «ηρεμες» συνθήκες ζωής μερικών μικρών κρατών ποι έμειναν αρκετό χρόνο παράμερα από το ματωμένο παγκόσμιο δρόμο των πολέμων και ελπίζουν να παραμείνουν παράμερα και στο μέλλον. Για να πείστεί κανείς γι' αυτό, αρκεί να εμβαθύνει λ. χ. στην επιχειρηματολογία των νορβηγών οπαδών τοι αφοπλισμοί. «Εμείς — λένε — είμοστε χώρα μικρή, ο στρατός μας είναι μικρός, δεν μπορούμε να κάνοι με τίποτε ενάντια στις μεγάλες Δινάμεις» (αλλά και γι' αυτό ανίσχυροι απέναντι στο βίαιο τράβηγμα σε μια ιμπεριαλιστική συμμαχία με μια οποιαδήποτε ομάδα μεγάλων Δι νάμειον!) «θέλουμε να μείνουμε ήσυχοι στην απόμερη γωνιά μας και να εξακολουθούμε να εφαρμόζουμε την απόμερη πολιτική μας, να απαιτούμε αφοπλισμό, υποχρεωτικά διαιτητικά δικαστήρια, μόνιμη ουδετερότητα κ.λπ.» («μόνιμη» » μήπως σαν τη βελγική:)

Η στενόκαρδη επιδίωξη των μικρών κρατών να μείνουν παράμερα, η μικροαστική επιθυμία να βρισκονται όσο γίνεται μακρύτερα από τις μεγάλες μάχες της παγκόσμιας ιστορίας, να εκμεταλλεύονται τη σχετικά —μονοπωλιακή θέση τους για να παραμείνουν σε αποστεωμένη παθητικότητα—να ποιες αντικειμενικές κοινωνικές συνθήκες μπορεί να εξασφαλίσουν μια ορισμένη έπιτυχία στην ιδέα τοι αφοπλισμού και μια ορισμένη διάδοσή της σε μερικά μικρά κράτη. Εννοείται ότι η επιδίωξη αυτή είναι αντιδραστική και στηρίζεται ολοκληρωτικά σε αιταπάτες, γιατί ο ιμπεριαλισμός έτσι ή αλλιώς παρασέρνει τα μικρά κράτη στη δίνη της παγκόσμιας οικονομίας και της παγκόσμιας πολιτικής.

Ας το διασαφηγίσοι με αυτό με το παράδει μα της Ελβετίας. Οι ιμπεριαλιστικές συνθήκες της της ι παγορεύουν αντικειμέντκά δυο γραμμές στο εργατικό κίνημα. Οι οπορτοι νιστές σε συμμαγία με την αστική τάξη προσευθούν να κάνουν την Ελβετία ρεπουμπλικάνο -δημοκρατική μονοπωλίακη ένωση για να αποκομίζουν κέρδη από τους περιηγητές της ιμπεριαλικ στικής αστικής τάξης και για να χρησιμοποιούν αυτή την «ήρεμη» μονοπωλιακή της θέση όσο το δυνατό συμφερτικότερα, όσο το δυνατό ηρεμότερα. Στην πράξη η πολιτική αυτή είναι πολιτική συμμαχίας ενός μικρού προνομιούχου στρώματος εργατών μιας μικρής χώρας, η οποία βρίσκεται σε προνομιούχα θέση, με την αστική τάξη της χώρας του ενάντια στις μάζες του προλεταριάτου. Οι πραγματικοί σοσιαλδημοκράτες της Ελβετίας προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν τη σχετική ελευθερία και τη «διεθνή» της θέση Γγειτονιά με τις πιο πολιτισμένες χώρες, έπειτα το γεγονός ότι η Ελβετία μιλάει, δόξα το θεό, όχι «δική της ανεξάρτητη» γλώσσα, αλλά τρως διεθνείς γλώσσες) για την επέκταση, τη σταθεροποίηση και την ενίσχυση της επαναστατικής συμμαχίας των επαναστατικών στοιχείων του προλεταριάτοι όλης της Ειρώπης. Ας βοηθήσοι με την αστική μας τάξη να κρατήσει για όσο το δενατό περισσότερο καιρό τη μονοπωλιακή θέση του υπερήσυχοι εμπορίου με τις ομορφίες των Αλπεών, και ποιος έξρει, ισως βγει και για μας καμιά δυκάρα — να ποιο είναι το αντικειμενικό περιεχόμενο της πολιτικής των ελθετών οπορεοινιστών. Ας βοηθήσουμε να τραγματοποιηθεί μια αιμμαχία τοι επανματατικοί προλεταριάτοι ανάμεσα στους γάλλους, τους γερμανούς και τους ιταλούς για την ανατροπή της αστικής τάξης— να ποιο είναι το αντικειμενικό περιεχόμενο της πολιτικής των ελβετών επαναστατών σωσιαλόημοκρατών. Δε στυχώς η πολιτική αυτή εφαρμόζεται από τους «αριστερούς» στην Ελβετία κάθε άλλο παρά ικανοτοιητικά ακόμη, και η θαιμάσια απόφαση τοι συνεδρίου του κόμματός τους στο. Αμραύι το 1915 (αναγνώριση της επαναστατικής μαζικής πάλης) παραμένει για την ώρα πιο πολί στα χαρτία. Μα δεν πρόκειται τώρα

Το επτημα που μας ενδιαφέρει τωρα μπαίνει έτσι: το αίτημο του αφοπλισμού ανταποκρίνεται αρα ε σ' αυτή την επαναστατική κατεύθινση των ελθείων σοσιαλδημοκρατίων. Ολοφανέρα, όχι. Αντικειμέντκα το «αίτημα» του αφοπλισμού ανταποκρίνεται στην οπόρτουνιστική, στενά εθνική, περιορισμένη από του ορίζοντα ενός μικρού κράτους γραμμή τοι γργατικού κινήματος. Αντικειμένικα ο «αφοπλισμάς» είναι το πιο εθνική, το είδικα εθνικό πρόγραμμα των μικρών κρατών, και κάθε άλλο παρά το διεθνές πρόγραμμα της διεθνούς επαναστατικής σοσιαλδημοκρατίας:

ΝΕΑ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΊΑ ΑΠΌ ΣΕΛ.

Είναι βέβαια και ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός που θα είχε συμφέρον από την έκρηξη αυτής της βόμβας. Τα τραμπούκικα, γκαγκατερικά χαρακτηριστικά του μπορούν να εκδηλοθούν με μια τέτοια έκρηξη, σ΄ αυτή την περίοδο που ο Αρμακοστ διαπραγματεύονταν τις βάσεις. Είναι μέσα στην πολιτική των ωμών εκβιασμών που ξεκίνησαν, με τις αλλεπάλληλες παραβιάσεις των αμερικάνικων και τούρκικων αεροπλάνων στο Αιγαίο, και τις «βόλτες» του αεροπλανοφόρου «Σαρατόγκα» στις θαλασσές μας.

Όπως και νάχει το ζήτημα τέτοιες τρομοκρατικές ενέργειες και πολιτικές προβοκάτσιες, πρέπει να τσακιστούν απ' το λαϊκό κίνημα. Και εδώ φαίνεται για μια ακόμη φορά η υποκρισία των ρεβιζιονιστικών κομμάτων που δεν κινητοποιούν το λαό ενάντια στην τρομοκρατία.

Το λαϊκό κίνημα, σ΄ αυτή τη φάση που ο ανταγωνισμός των υπερδυνάμεων οξύνεται ολόπλευρα στη χώρα, απειλώντας τη με ένα νέο Λίβανο, είναι ο μόνος παράγοντας ομαλότητας και δημοκρατίας.

Το δυνάμωμα του εργατικού κινήματος είναι ο μόνος δρόμος για να μπει ο λαός στο πολιτικό προσκήνιο και να πάρει την τύχη της χώρας στα χέρια του στον αγώνα για το ψωμί, τη δημοκρατία και την ειρήνη.

ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΕ ΒΑΘΕΙΑ ΚΡΙΣΗ ΤΗ ΧΩΡΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. Ι

τά του. Οι μισοί μισθωτοί έχουν σήμερα εργοδότη το κράτος. Όταν ο Παπανδρέου εκδίδει. μέσω Σαρτζετάκη, το διάταγμα νομοθετικού περιεχομένου, που απαγορεύει στο ιδιωτικό κεφάλαιο μέσα από συντριπτικές ποινές την παραβίαση της εισοδηματικής πολιτικής, δεν κάνει τίποτ' άλλο από το να διαφιλάσσει το κρατικό - χρηματιστικό κεφάλαιο από τον κίνοινο να πετυχαίνονται σε κάποια σημεία, σε κάποιες ιδιωτικές επιχειρήσεις, καλύτερα μεροκάματα από τους εργαζόμενους. που θα αποτελούν ένα παράδειγμα για τους υπόλοιπους μισθωτούς και πιο ειδικά τους μισθωτούς του κρατικού τομέα πιέζοντας συνολικά προς το πάνω τους μισθούς και προωθώντας ένα απεργιακό κίνημα.

Η κυβέρνηση δηλαδή ελέγχει σήμερα, ή τουλάχιστον νομοθετικά ελέγχει, την τιμή της εργατικής δυναμής σ' ολοκλήρη τη χώρα. Αν η εργατική τάξη δεν τσακίσει αυτό το μαύρο φιρμάνι, τότε θάχει εκχωρήσει στο κράτος το δικαίωμά της να πουλάει την εργατική της δύναμη Επειδή βέβαια τέτοιου είδους εκχωρήσεις η εργατική τάξη δεν συνηθίζει να κάνει, θα πρέπει να περιμένουμε μια κλιμάκωση της φασιστικοποίησης με παραπέρα συνδικαλιστικά και ανοιχτά πολιτικά χτυπήματα.

Δεύτερον. Η απότομη υποτίμηση σε αντίθεση με την σταδιακή διολίσθηση παρουσιάζει για το κρατικο - χρηματιστικό κεφάλαιο δυο βασικά πλεονε-

Το. Την αξιοποίηση της υπεροχής τοι τραπεζικού συστήματος στο ζήτημα τοι συναλλάγματος. Όλο το συνάλλαγμα
βρίσκεται στα χέρια των τραπεζών, έτσι ώστε να είναι ο μοναδικός παράγοντας που να βγαίνει κερδισμένος από την χρηματιστική σπέκουλα καθώς είναι,
μ' εξαίρεση μερικούς αετονίχηδες που είχαν «μυριστεί» την
υποτίμηση, αυτός που αγοράζει
φτηνά μέχρι την προηγούμενη
της υποτίμησης για να πουλήσει ακριβά την επόμενη.

20. Γιατί με τον απότομη υποτιμηση, το μικρομεσαίο κεφάλαιο βρισκεται μ' ένα στοκ εμπορευμάτων, που υποχρεώνεται νομοθετικά να τα πουλήσει στην τίμη πριν την υποτίμηση. ενώ θα τα αντικαταστήσει στην τιμή μετά από αυτήν. Αυτή η πολιτική έδωσε την ευκαιρία στην κυβέρνηση τις πρώτες μερες των μέτρων να μετατοπίσει το ζήτημα στο κυνήγι των «μαυραγοριτών» που δεν ήταν παρά το εμπορικό κεφάλατο, ποι αρνιόταν να πουλήσει στις προήγούμενες τιμές. Κι όσον αφορά το μεγάλο χοντρεμπόριο, αυτό έχει κάθε δυνατότητα να αποκρούσει την πίεση των λιανόπωλητών που τους έχει στο χέρι. όμως οι τελευταίοι βρίσκονται κάτω από την πίεση των καταναλωτών που κυτάν να σώσουν ότι μπορούν από τις μεγάλες ανατιμήσεις, που έρχονται.

Τρίτο: Μέσα σ' αυτό τον καταιγισμό από μετρα δύο περασαν σχεδόν απαρατήρητα. Δηλαδή η μείωση του επιτοκίου καταθέσεων μέσα από τον περιορισμό της κρατικής επιδότησης σ' αυτό το επιτόκιο και η αντίστοιχη αυξήση του επιτοκίου χορηγήσεων. Αυτό σημαινει καθαρή αυξήση των κερδών του κρατικο - χρηματιστικού κεφάλαιου.

Αυτό φαίνεται καθαρά και στο τρίτο μέτρο αυτού του είδους, την αύξηση των καταθεσεων περιθωρίου από το 40 στο 80 τοις εκατό. Πρόκειται για ένα ποσό που οι εισαγωγείς κα-

ταθέτουν στην τράπεζα Ελλάδας για 6 μήνες, **άτοκα** ίσο με το 80°ς της αξίας του εισαγόμενου εμπορεύματος.

Είναι αλήθεια πάντως ότι ο πραγματικός χαρακτήρας των μέτρων θα αποδειχτεί μέσα από την εφαρμογή τους. Τότε θα γίνει σαφές σε τι βαθμό το τραπεζικό κεφάλαιο θα επιδιώξει συμμαχία με το ιδιωτικό εμπορο βιομηχανικό ή έστω ένα σημαντικό τμήμα του ή μπροστά σε μια επιδεινούμενη κρίση θα έρθει σε βαθύτερη σύγκρουση μ αυτό. Κατά τη γνώμη μας στο βαθμό, ποι στο κοντινό μέλλον δεν διαγράφεται ένα γιγαντιαίο δυνάμωμα του ταξικού απεργιακού κινήματος εξ αιτίας του εργατοπατερισμού και του απεργοσπαστισμού του ΠΑΣΟΚ καθώς και της ύπουλης βαθειάς υπονόμευσής του από την πλευρά του ψευτο - ΚΚΕ, οι αντιθέσεις ανάμεσα στα τμήματα της αστικής τάξης, ο κρυφός ή φανερός ανταγωνισμός τους θα δυναμώσει, και οι αντίστοιχες πολιτικές αντιθέσεις θα φτάσουν στο ψηλότερο σημείο τους.

Η ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

Παρ' όλη τη βία, τον πολιτικό κυνισμό και την απάτη, παρ όλη τη βαθειά περιφρόνηση. ποι δείχνει η αστική τάξη απέναντι στον εργαζόμενο λαό, δεν θα αποφύγει το βάθαιμα της κρίσης, και την δικιά της ιστορική χρεωκοπία. Ενώ ο ίδιος ο Παπανδρέου ομολογεί σαν μια δικαιολογία, ότι το πρόβλημα οικονομίας είναι διαρθρωτικό και μιλάει για «γυάλινα πόδια» δεν έκανε ποτέ, ούτε και σήμερα κάνει τίποτα στο ζήτημα της διάρθρωσης. Δεν αλλάζει ούτε τόσο δα αυτό το τέρας, που είναι η ελληνική οικονομία. Αλλά κι όσο τόχει αλλάξει είναι προς το χειρότερο, γιατί δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο στην Ελλάδα από το γραφειοκρατικό κράτος και το χρηματιστικό κεφάλαιο.

Τι θα κάνει η μείωση του εργατικού μισθού; Και η αφαίμαξη των μικροαστικών μαζών της πόλης και της υπαίθρου, η αφαίμαζη της αγροτιάς; Θα συσσωρεύσει ένα κεφάλαιο.

Τι θα γίνει αυτό το κεφάλαιο: Μήπως βιομηχανία:

Μα η βιομηχανία χρεωκόπησε. Τα ελληνικό «θαύμα» αυτό το τυχοδιωκτικό άλμα της παρασιτικής και ανίκανης αστικής τάξης μετά το 1950 να γίνει βιομηχανία, δίχως βαρειά βιομηχανία, δίχως μηχανοκατασκευή, τελείωσε μέσα στη ντροπή ενός πελώριου εξωτερικού χρέους και την προβληματοποίηση της μισής βιομηχανίας.

Ποιος θα ξαναεπενδύσει; Το ιδιωτικό κεφάλαιο φοβάται, και τις τράπεζες, φοβάται και το κράτος και πάνω απ' όλα φοβάται τον εαυτό του. Αλλωστε βγαίνοντας στη διεθνή αγορά κατάλαβε τι σημαίνει να τα βάζεις με γίγαντες, αλλά και πόσο δεν χωράνε οι ελληνικές απατεωνιές στο διοθύες εμποριώ

Ή μήπως θα επενδήσει το κράτος και το χρηματιστικό κεφάλαιο: Μα γιατί δεν επένδυσε τόσα χρόνια. Γιατί τα παραγεμισμένα τα τελευταία χρόνια σεντοικία της Εθνικής Τραπεζας δεν μετατράπηκαν σε βιομηχαγία: Γιατί αυτός ο τοκογλύφος ποτέ του δεν θέλησε ν' αναλάβει ο ίδιος ο βιομηχανικό ρισκο. Τώρα σε σύμφυση με το γραφειοκρατικό ελληνικό κράτος μ' ένα τρόπο, που μένει ακόμα αδιευκρίνηστος, αυτός ο τοκογλύφος έχει γίνει και γραφειοκράτης. Το απόδειζε η περιορισμένη αποτυχημένη θη-

τεία αυτού του κεφάλαιου στη διαχείριση των προβληματικών, αλλά και πάνω απ' όλα η πολιτική του κυριαρχία για 4 ολόκληρα χρόνια. Κι αυτή η κυριαρχία όχι μόνο εκσυγχρονισμός δεν ήταν, όπως διατείνονται ακόμα όλοι οι αναθεωρητές και οπορτουνιστές, αλλά πισωδρόμηση.

Είχαμε έξαρση της γραφειοκρατίας και συνέχιση του παρασιτισμού, αλλά και της εξάρτησης της ελληνικής βιομηχανία:

Πιστεύουμε ακράδαντα ότι η απομύζηση σήμερα του εργαζόμενου λαού, θα οδηγηθεί στη ρουφήχτρα της γραφειοκρατίας, του παρασιτισμού και της εξάρτησης.

Αλλά και από μια άλλη άπο-

τάξη της χώρας μας

Μια ελαφριά βιομηχανία, δίχως μια βαρειά πίσω απ' αυτήν. είναι ανάπηρη, είναι υποχείρια της άνισης ανταλλαγής ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές χώρες και τον γ΄ κόσμο. Ο νόμος του ανταγωνισμού υποχρεώνει αυτή την ελαφριά βιομηχανία να ξεφορτώνεται κάθε λίγο και λιγάκι το πάγιο κεφάλαιό της και να δανείζεται ασταμάτητα γι' αυτή την αντικατάσταση και να γίνεται έτσι υποχείριο του ντόπιου και ξένου χρηματιστικού κεφάλαιου. Την υποχρεώνει να αγοράζει ακριβά τα μηχανήματα και να πουλάει φτηνά τα δικά της προϊόντα. Τέλος και το χειρότερο την υποχρεώνει να μένει στη χρόνια τεχνολογική, επιστημονική και διανοητική κα-

ψη αυτά τα μετρα είναι μια αποτιγία. Τσακίζοντας το μεροκάματο και το εισόδημα της μικροαστικής τάξης, συντρίβουν παραπέρα την εσωτερική αγορά, τον μόνο προοδευτικό παραγοντα στη σημερινή φάση αναπτυξης του καπιταλισμού στη χώρα μας. Όλη η οπτική αυτών των μέτρων βρίσκεται στη φιλόδοξη και γελοία διεκδίκηση καποιοι κομματιοί στην παγκόσμια αγορά, βρίσκεται σ΄ αυτό που λένε οι αστοί κοντυλοφόροι αύξηση της ανταγωνιστικότητας.

ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΟΝ ΔΙΕΘΝΗ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΤΑΜΕΡΙΣΜΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Σ' αιτή τη μικρή φράση, αύξηση της ανταγωνιστικότητας, βρίσκεται το μυστικό της σύγκλισης κάθε αστικής και ρεβιζιονιστικής οικονομικής θεωρίας στη χώρα μας. Από τη Ν.Δ. έως το ψειτο - ΚΚΕ. Όλοι θέλουν αύξηση της ανταγωνιστικότητας. Όλοι βλέπουν με λίγα λόγια διεθνή αγορά. Γυμνή στη διεθνή αγορά η ελληνική οικονομία είναι καταδικασμένη. Γιατί αυτό σημαίνει ότι είναι ιποχρεωμένη να ενταχθεί και να υποκύψει στο διεθνή καταμερισμό εργασίας, το διεθνή τμπεριαλιστικό καταμερισμό. Κι αιτός ο καταμερισμός ακολουθεί χαλύβδινους οικονομικούς ρόλους. Οι ιμπεριαλιστικές χώρες θάχουν τη βαρειά βιομηχανία και την ψηλή τεχνολογία και οι χώρες του γ΄ κόσμου θα έχουν τη γεωργία, την εξορυχτική βιομηχανία και την ελαφριά βιομηχανία. Κάθε χώρα έχει τις ιδιορρυθμίες της, αλλά αυτός είναι ο νόμος της παγκόσμιας αγοράς, που σήμερα κυριαρχείται από τον ιμπεριαλισμό. Σ' αυτόν έχει αποφασίσει να υποταχτεί ομόφωνα η ξενόδουλη. αλλά και φαντασμένη αστική θυστέρηση. Η Ελλάδα γίνεται ένα έθνος συναρμολογητών και επισκευαστών μηχανών με μια μεταπρατική διανόηση, γιατί η πραγματική γνώση πάει δίπλα με την έρευνα και η έρευνα δίπλα στη μεγάλη βιομηχανία.

Αυτή τη μοίρα επιφυλάσσουν ασυζητητί στη χώρα μας η Ν.Δ., το ΠΑΣΟΚ, το ψευτο - ΚΚΕ κι όλα τα υπόλοιπα κομματίδια της αστικής τάξης και του ρεβιζιονισμού.

Όσο και να ψάξετε στα προγράμματά τους και τις αναλύσεις τους δεν θα βρείτε την απαίτηση για προστατευτισμό της οικονομίας, δεν θα δείτε για στροφή στην εσωτερική αγορά.

Κι όμως δεν υπήρξε καμμία σημερινή βιομηχανική χώρα, που να μην υψώθηκε σ' αυτό το επίπεδο δίχως να περάσει μια ολόκληρη περίοδο προστατευτισμού απέναντι στις πιο προηγμένες βιομηχαντκές χώρες κάθε εποχής.

Είναι παρ' όλα αυτά αλήθεια ότι αυτή η αστική τάξη επιχείρησε να διαφυλάζει σε όσο βαθμό την άφηναν οι «προστάτες» και η ξενοδουλεία της, την εσωτερική αγορά. Όμως αυτή η διαφύλαξη δεν οδηγούσε στην ανάπτυξη της βιομηχανίας, αλλά στη ρεμούλα, τον παρασιτισμό και το δυναμωμα της γραφειοκρατίας. Αυτό για λόγους ιστορικούς. Η αστική τάξη στη γώρα μας γεννήθηκε εκτρωματική. Δεν είναι της ώρας να μιλήσουμε γι' αυτό. Εκείνο απλά που πρέπει να επισημάνουμε εδώ, είναι ότι τώρα είναι ένα γερασμένο έκτρωμα.

Ότι και να κάνει αυτή: κρατικοποίηση ή άνοιγμα στην ιδιωτική πρωτοβουλία, είναι καταδικασμένη να συνθλιβεί ανάμεσα στη γραφειοκρατία και την κομπίνα, ανάμεσα στον παρασιτισμό του κράτους και το κράτος των παρασίτων.

ΜΟΝΟ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΩΣΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μόνο που σ' αυτή τη βασανιστική της πορεία η χώρα μας μέσα από επαναστάσεις και προδοσίες, μέσα από το μόχθο και το αίμα, έχει αναδείξει εκείνη την τάξη, την εργατική τάξη, που είναι μόνο αυτή σε θέση επικεφαλής των καταπιεσμένων και εκμεταλλευμένων μαζών να καθαρίσει αυτή την κοπριά του Αυγεία.

Αυτή, όσο και να κουβαλάει σ' ένα βαθμό ακόμα το στίγμα των ανίκανων αφεντικών της, είναι η πιο ανιδιοτελής, περήφανη, οργανωτική και αποδοτική τάξη της ελληνικής κοινωνίας, είναι η μόνη, που μπορεί να φέρει την τάξη και την προκοπή, με τη βοήθεια της φτωχομεσαίας αγροτιάς και των εργαζόμενων μαζών στην πόλη. Η μόνη να οδηγήσει τη χώρα στο σοσιαλισμό και την ανεξαρτησία.

Ζούμε σε μια χώρα που 300 χιλ. εργάτες και Ι εκατ. αγρότες ζούνε ένα τριπλάσιο πληθυσμό, που μολονότι υποφέρει και συχνά εργάζεται σκληρά δεν μπορεί ούτε να γευτεί τη ζωή, αλλά ούτε να γευτεί την ικανοποίηση ότι τουλάχιστον η δουλειά του δεν πάει στράφι καθώς ξοδεύεται στον παρασιτισμό.

Όμως το χειρότερο είναι ότι όλοι οι εργαζόμενοι θρέφουν με τη δουλειά τους μια μικρή μειοψηφία πλούσιων και πολύ πλούσιων παράσιτων κάθε είδους. ντόπιων και ξένων:

Αυτοί πρέπει να ανατραπούν, όχι τόσο επειδή είναι οι ίδιοι παράσιτα, όσο γιατί δεν αφήνουν αυτή τη χώρα να βρει την υγειά της και την διαφθείρουν συστηματικά, γιατί βρίσκονται στην εξουσία και κάνουν φασισμούς, φέρνουν εθνικές συμφορές και κολλάνε σα βδέλλες στον ιμπεριαλισμό.

Αυτή είναι η μοναδική πραγματική λύση για την Ελλάδα: ο Σοσιαλισμός, η επαναστατική εξουσία της εργατικής τάξης επικεφαλής των καταπιεσμένων μαζών.

Μια τέτοια εξουσία θα βάλει σαν πρώτο στόχο την ανάπτυξη της βαρειάς βιομηχανίας, ιδιαίτερα της μεταλλουργίας και της μηχανοκατασκευής και θα στηριχτεί στην ανάπτυξη της γεωργικής παραγωγής.

Το μεγαλύτερο προτέρημα μιας τέτοιας εξουσίας, ο πρώτος τεράστιος κοινωνικός πλούτος που αυτή θα αποσπάσει για λογαριασμό του εργαζόμενου λαού. θα είναι η συντριβή της κρατικής γραφειοκρατίας και η οικοδόμηση του λιτού, τουλάχιστον σε σχέση με το προηγούμενο, πειθαρχημένου και αποδοτικού κράτους της εργατικής τάξης και των συμμάχων της. Ταυτόχρονα θα απελευθερωθούν ανυπολόγιστες δυνάμεις από κείνους τους εργαζόμενους που σήμερα είναι βυθισμένοι έξω και ενάντια στη θέλησή τους στο τέλμα του παρασιτισμού, της γραφειοκρατίας και ενός ανώφελου άπειρου κατατεμαχισμού της παραγωγικής προσπάθειας και στην ύπαιθρο και στην πόλη.

Όσο για τους πολλούς κηφήνες, μεγαλομεσάζοντες, μεγαλοβιομηχάνους, μεγαλοτραπεζίτες
και μεγαλογραφειοκράτες θα υπάρχει δουλειά γι' αυτούς μ'
ένα καλό τίμιο μεροκάματο στη
χειρωνακτική ή και πνευματική
δουλειά, όπου εμφανίζουν πραγματικές ικανότητες.

Η Ελλάδα θα κάνει καιρό να συνέλθει από τις βαθειές πληνές, που αυτοί και ο ιμπεριαλισμός θα έχουν ως τότε αφήσει, αλλά ο εργάτης, ο αγρότης, ο εργαζόμενος της πόλης και του χωριού, ο προοδευτικός διανοούμενος, ο μηχανικός κι ο επιστήμονας μέσα από μια τεράστια συλλογική, ενθουσιώδη προσπάθεια να γευτεί κι όλας από την πρώτη στιγμή της ειρηνικής οικοδόμησης ένα υψηλό, πολύ υψηλό υλικό και πνευματικό επίπεδο ζωής και πιο πολύ τη χαρά της κυριαρχίας επιτέλους πάνω στη μοίρα του, πάνω στα χέρια του και στις ικανότητές

Οι αντιδραστικοί, και πιο πολύ οι ρεβιζιονιστές, αυτοί οι χειρότεροι εχθροί της εργατικής τάξης ειρωνεύονται και περιφρονούν ολότελα τη δυνατότητα της εργατιάς να πάρει την εξουσία. Αυτοί, που απόδειξαν την ανικανότητα τους δεν έχουν το δικαίωμα για κάτι τέτοιο. 'Ομως στηρίζονται σήμερα σ' αυτή την αδιαμφισβήτητη αλλά και επιφανειακή εικόνα ενός λαού, που βρίσκεται αλυσοδεμένος στο ψέμα και στις ανεκπλήρωτες υποσχέσεις, μιας εργατικής τάξης, που της λείπει το κόμμα της, δηλαδή η πολιτική της συνείδηση και η οργανωτική της δύναμη. Ναι βρίσκονται μπροστά σ' ένα λαό, που ακόμα συλλογάται προς τα που θα τραβήξει. 'Ομως όσο εσείς κύριοι αντιδραστικοί της Ν.Δ. ή του ΠΑΣΟΚ και ψευτο -ΚΚΕ, εσείς της παληάς και της νέας δεξιάς, εσείς άνθρωποι των ΗΠΑ και τσιράκια της σημερινής Ρωσίας, όσο εσείς πιέζετε, εξαπατάτε, προδίνετε, αυτό το λαό και τους αγώνες του, τόσο πιο πολύ αυτός θα ξεφεύγει από τη δικιά σας σκέψη, από το όπιο των δικών σας θεωριών, από τα δικά σας βρώμικα οπλισμένα χέρια, τόσο πιο πολύ αυτός θα βρίσκεται κοντά στο να ενωθεί γύρω από το δικό του κόμμα, το κόμμα της εργατικής τάξης.

Οι σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ ξέρουν ότι αυτός ο αγώνας είναι παρατεταμένος, ότι δεν είναι αυτή η ώρα της επανάστασης. Τώρα είναι ώρα συκγρότησης δυνάμεων και άμυνας μιας πρώτης άμυνας σ' αυτή τη φοβερή επίθεση της αστικής τάξης πάνω στο ψωμί του.

ΑΜΕΣΑ ΜΕΤΡΑ

Γι' αυτό το λόγο εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να απαντήσουμε ακόμα και κάτω από αυτές τις συνθήκες, της σημερινής κυριαρχίας της ξενόδουλης αστικής τάξης, του ιμπεριαλισμού κει του σοσιαλιμπεριαλισμού, ετην κυνική ειρωνική πρόκληση του Παπανδρέου.

«Μα τι άλλο να κάνω εκτός από το να σας υποχρεώσω να πεινάσετε;»

πεινασετε,»
Εμείς μπορούμε να απαντήσουμε δίχως την παραμικρή αυταπάτη ότι αυτή η κυβέρνηση
δε θα συμμορφωθεί σε τέτοιες απαιτήσεις του λαού, αλλά με κύριο στόχο να ξεσκεπαστεί η δημαγωγία της. 'Ετσι πρέπει να απαιτήσουμε:

α) Αύξηση όλων των μεροκάματών και των μισθών των μικρο - μεσαίων μισθωτών και επιδότηση όλων των ανέργων που είναι και ένας τρόπος να τονωθεί η εσωτερική αγορά. Εξασφάλιση της τιμής του αγροτικού προϊόντος.

β) Τη φορολογία των πολύ ψηλών εισοδημάτων ακόμα κι αυτών, που έχουν ελάχιστη παραγωγική επιφάνεια, ή με κάθε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ.6

Με την επίσκεψη Αρμακοστ ΚΛΙΜΑΚΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΙΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Την περασμένη βδομάδα πραγματοποιήθηκε επίσκεψη - συνάντηση του Μ. Αρμακόστ, υφυπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ ειδικού για θέματα της περιοχής με την ελληνική κυβέρνηση. Στις συνομιλίες αυτές που είχε η Αμερικάνικη αντιπροσωπεία με τον Παπανδρέου και με άλλα μέλη της κυβέρνησης, είναι φανερό ότι είχαν σαν θέμα τις ελληνοαμερικάνικες σχέσεις, Πιο συγκεκριμένα εξετάσθηκαν τα ζητήματα: βάσεις, Ε - 16. Κυπριακό, Ελληνοτουρκικές σχέσεις και η σχέση της Ελλάδας με το ΝΑΤΟ. Είναι σιγουρο ότι η φιλορώσικη και Παπανδρεική πολιτική έχει ανησυχήσει τους Αμερικάνους και τους έχει διασπάσει στο ζήτημα που το πάει και πως πρέπει να αντιμετωπισθεί ο Παπανδρέου.

Γι αυτό από τη μια ασκούν πιέσεις και εκβιασμούς π.χ. οι προσφατες παραβιάσεις του ελληνικού εναέριου χώρου από αεροπλάνα τη. Τουρκίας και των ΗΙΤΑ και από την άλλη προσπαθούν να αποσπασούν ότι μπορούν παραπάνοι από τη χώρα μας. Εδώ εκμεταλ-

ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΗΠΑ

Είναι λοιπόν βέβαιο μιας και δεν απομένει πολύς καιρός μέχρι τη επηξη της συμφωνίας (1988), ότι οι Αμερικάνοι θέλουν να γνωρίζουν τι θα κάνουν, ή καλύτερα τι θα κάνοι οι Παπανδρέου. Βρίσκουν συγχρόνως την ευκαιρία της μεγάλης ανάγκης του για δάνεια και στρατιωτικό εξοπλισμό και απαιτούν τώρα να ξεκαθαρίσει τη θέση του.

Αρα λοιπόν τόσο από αυτά που μας πληροφορούν οι διάφορες ανακοινώσεις και τα δημοσιεύματα, οσο και από μια αντικειμενική ανάλυση προκύπτει ότι το μεγάλο θέμα αυτόν των επαφών ήταν η παραμονη των βάσεων.

Σιγκεκριμένα οι Αμερικανοι δηλωσαν, ότι πρέπει να γνωρίζουν τι θα γίνει με τις βάσεις μιας και πρέπει να αποφασίσουν αν θα τις εκσυγχρονίσουν ή αν θα τις μεταφέρουν στην Τουρκία. Αυτή η τοποθέτηση είχε και την εννοια τοι αγοικτοί εκβιασμοί μιας και έβαζε το ξήτημα της Τουρκίας.

Μέσα σ' ένα τέτοιο πλέγμα τγιναν οι συζητήσεις ποι τουλάχιστον δεν δισαρέστησαν τον Αρμακοστ και την ακολουθία του. Απ' ότι μπορούμε να συμπεράνουμε ειναι σίγουρο, ότι ο Παπανόρέοι δέχτηκε να συζητήσει την παραμονή τον βάσεον και πέρα από το 1988

Είναι χαρακτηριστικό ότι θα συνεχισθούν οι συζητήσεις για να λυθούν οι διαφορές γύρω από το εκκρέμες θέμα των 108 συμφωνίων, που σχετίζονται με τις Αμερικάνικές «στρατιωτικές διευκολύνσεις» στην Ελλάδα, όπως επίσης και το ζήτημα των εργασιακών σχέσεων στις βασεις.

Όλα αυτό βέβαια κινούνται σε μια κατεύθενση για να παραμείνουν οι βάσεις. Βέβαια το ζήτημα δεν ήκλείσε και αυτό γιατί η πολιτική του Παπαντζή είναι να αποπροσανατολίζει τον αντίπαλο του και όταν έρθει η καταλληλή στιγμή να μετράει τους συσχετισμούς και τότε να παίργει την πραγματική απόφαση.

Αλλά όσο κι μι έσκυνε το κεφάλι ο Παπανδρέου σε αυτές τις συ ητήσεις όσες διαβεβαιώσεις κι αν έδώσε στους Αμερικάνους είναι σιγοιρα ότι δεν ήταν η καταλληλη στιγμή να ανακοινώσει οποιαδήποτε κατείθυνση στο ιήτημε της τοραμονής των βάσεων γιατ τρώτα πρώτα θέλει να έχει δημικ-αγήσει ένα καταλληλό κλιμα στο λαό: Πρέπει να σημειωσούμε στι αυτή η περίοδος ήταν η πιο ακατάλληλη. άρα δεν θα έπρεπε, ούτε ο Παπανδρέου, σέτε ο Αρμακόση να κ νοιν δηλώσεις που θα ξεσηκώνουν τον αντισμερικανισμό του λαού

NEA ANATOAH AIEYOYNETAI AIIO EYNTAKTIKH EIIITPOIIH

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος Βαλαωρίτου 1 - Πειραιάς Τηλ.. 4928007

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ G - SOMIA

Ομοις δεν είναι μόνο το θέμα των Αμερικάνικων βάσεων αλλά και η αγορά των Ε - 16 ποι δείχνουν ότι η Ελληνική κυβέρνηση προχωράει σε υποχωρησεις, γιατι αλλιώς δεν θα εδινάν οι αμερικάνοι το πράσινό φως για τα αεροπλάνα.

Ετσι αυτές τις μέρες ολοκληρώσηκαν οι συζητήσεις για τη συμφωνία G - SOMIA. Η συμφωνία αυτή έχει σαν ουσιαστικό περιεχόμενο τον έλεγχο από την πλευρά των Αμερικάνων της μη διαφυγής υψηλής τεχνολογίας με ευθύνη της Ελληνικής κυβέρνησης προς τους Ανατολικούς Τώρα βρισκόμαστε στο στάδιο της υπογραφής της τελικά διατυπομένης πλατφόρμας ποι προέκυψε από συζητήσεις διπλωματών και στρατιωτικών αντιπροσωπειών των δύο χωρών, από τις κυβερνήσεις Παπανδρέοι και Ρήγκαν.

Αλλά βέβαια όλες αιτές οι συμφωνίες δεν σημαίνει ότι θα τηρηθούν από τον Παποντζή. Αυτος σήμερα ενδιαφέρεται για τα Ε - 16. Αυριο προχωρώντας πιο ανοικτά το δρόμο για τη Μόσχα θα αθετήσει κάθε πολιτική συμφωνία, κάθε ι πογραφή.

Γι΄ αυτό αλλωστε οι Αμερικάνοι δει παιότε να προσέχουν την τουρκική ηγεσία και να βάζουν σε πρώτη μοίρα την Τουρκία ενώ συγχρώνως θέλουν και την Ελλάδα.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Αρμακόστ όταν πήγε στην Αγκιρα και τοι έβαλαν οι Τούρκοι αρμόδιοι το ζήτημα της ανατροπής υπέρτης Τουρκίας της συμφωνίας στρατιωτικής βοήθειας 7 προς 10 απάντησε ότι αντόδεν μπορεί να γίνει αλλά αν βρεί άλλους τρόπους και από άλλα κονόλλα θα αυξήσει την τουρκίκη «κνίσχυση»

ΨΕΥΤΟ - ΚΚΕ ΚΑΙ ΜΟΣΧΑ

Σ' όλα αυτά τα τελευταία γεγονότα της «βελτιώσης» των Ελληνοαμερικανικών σχέσεων πρέπει να τονισούμε ότι όεν αντέορασε όπως συγηθίζει το ΚΚεξ. όπλαδη δεν έκανε, όπτε της συγηθίσμενες γευτόκυνητοποιήσεις

Αλλά το πιο σημαντικό είναι το γεγονός της ανακοίνοσης του πραχτορείοι Τας ακριβώς την επομένη μέρα της αναχώρησης του 'Αρμα-

Δηλώγουν οι Ρώσου τη κυβέρνηση Παπανδρέοι έχει τη σιμπαρασταση του ελληνικού λαού την ιδια στιγμή που τα τελευταία γεγονοτα φέρνουν έντονη αγανάκτηση στο λαό μας. Αλλά συγχρόνως σινεχιμει το σοβιετικό πραχτορείο η εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης είναι σε αρμονία με την πολιτική του Γκορμπατσώρ. Εδώ πρεπει το ημισουμε την αντιστοίχη θέση των Ρώσων ιμπεριαλιστών όταν η κυβέρνηση Παπανδρέου υπόγραφε το 1983 την πεντάχρονη συμφωνία ω παραμονή των αμερικάντκων ρασεων

ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ

Όμως ο λαός μας δεν πείθεται ούτε από τις «καλές προθέσεις» της Αμερικάνικης κυβέρνησης, ούτε από την ταχτική του Παπανόρεου, που φέρνει όλο και πιο πολύ τον ανταγωνισμό των υπερδυνάμεων με-

λεύονται την πολιτική του Παπανόρεου, που οσο ανοιγεται προς τη Μόσχα, για μια μεγάλη περιοδο είναι υποχρεωμένος να αφήνει ένα μεγάλο έδαφος στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Με βάση αυτή τη λογική πρέπει να δούμε τις τέλευταίες ελληνοαμερικάνικες επαφές. Πρέπει να τονισούμε, ότι αυτές γίνονται σε μια περίοδο έντονης οικονομικής κρίσης και λαϊκής αγανάχτησης. Μια περίοδο που ο Παπανόρεου προσπαθεί να αποσπάσει δάνεια μεγάλης κλίμακας από τη Δύση και έχει ανάγκη τα 40 αμερικάνικα αεροπλάνα F - 16.

Το μόνο χαρτί που κρατάει απέναντι στοις Αμερικάνους ο Παπαγόρέου είναι οι βάσεις, και ιδιαίτερα η ΣΟΥΔΑ και η Ν. ΜΑ-ΚΡΗ που συγχρονώς αποτελούν και για τους Γιάγκηδες την τελειταια αλλα και σημαντική παραχώρηση, για να μην σπάσουν τους δεσμούς τους ολότελα με την ελληνική κυβέρνηση.

σα στη χώρα μας. Δεν θέλει τους Γιάνκηδες στη χώρα μας θέλει να φύγουν οι Αμερικάνικες βάσεις και το ΝΑΤΟ αλλά συγχρόνεις δεν θέλουν τη Ρώσικη παρουσία στην περιοχή απαιτούν να φύνουν τα ρώσικα αγκι ροβόλια και οι ξένοι στόλοι από τις θάλασσές μας.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ OAKKE ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ BEPANTZEPOY 55 OMONOIA

ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΕ ΒΑΘΙΑ ΚΡΙΣΗ ΤΗ ΧΩΡΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΆ ΑΠΟ ΣΕΛ: 5

πίδους ίντριγκες παρουσιάζουν παθητικούς ισολογισμούς. Υπάρχει γι' αυτό μια θαυμάσια, απλούστατη μέθοδος, που συλλαμβάνει μεγάλους αεριτζηδές, αετονύχηδες, κομπιναδόρους, γραφειοκράτες, βισμηχάνους και εμπόρους.

Φορολογία στη βάση του ακαταμαχητού τεκμήριου της χλιδής της προσωπικής τους ζωης και των ακίνητων περιουσιακών τους στοιχείων. Καταργηση της εμμεσης φορολογίας.

γ) Αμεση έξοδος από την ΕΟΚ και προστατευτικά μετρα που θα βοηθάν τη ντοπια βιομη- χανία. Η ΕΟΚ είναι κοινή αγορά περίποι ισοδιναμών ιμπεριαλιστικών χωρών. Μια αδέναμη εξαρτημένη χωρα μέσα σαυτήν καταρρέει και εξαρτιέται στο χειρότερο βαθμό.

δ) 1. Δραστική μείωση της θητείας και των αμιντικών δαπανών μέσα από την απόρριψη της αντιδραστικής στρατιωτικής θεωρίας ότι την έκβαση του πολέμου την κρίνει η τεχνολογία και όχι ο λαός, και ότι η κύρια γραμμή άμυνας είναι στα σύνορα και όχι η παλλαϊκή άμινα μέσα στη χώρα.

Εξοπλισμός του λαού, αιτημα που μπορεί να εκπληρώσει

και η δημοκρατική αστική τάξη.

ε) Μακροπρόθεσμος δίκαιος διακανονισμός του εξωτερικού χρέους παιρνοντας υπ' όψη ότι πρόκειται για ένα επαχθή ιμπεριαλιστικό, τοκογλυρικό δανεισμό, που κάνει όλη τη χωρα να δουλεύει ασταμάτητα για να ξεπληρώσει τοκούς:

Αυτά δεν είναι αιτηματά, που

αποτελούν ένα ελάχιστο προγραμμα κοινωνικής αλλαγής. είναι απλά μετρα ποι βρισκονται μέσα στα πλαίσια μιας αστικοδημοκρατικής εξουσίας και μόνο προσωρινά μπορούν να ανακουφισούν την οικονομική κατάσταση του εργαζόμενου λαού. Η λύση ειναι μονάχα η βαθειά πολιτική και κοινωνική αλλαγή, που στοιχεία της τοποθετήθηκαν σ' αυτό το άρθρο. Και ο μόνος πραγματικός όρος μιας τέτοιας αλλαγής είναι η άνοδος της συνείδησης της εργατικής τάξης, στο ύψος της ιστορικής της αποστολήςη απαλλαγή της από τα ιδεολογικά δεσμά της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, η εμπιστοσύνη στις δικές της δυνάμεις και στις δινάμεις όλου τοι εργαζόμενου

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΗΣ ΓΣΕΕ

Η ΑΝΟΙΧΤΗ ΚΑΙ Η ΚΡΥΦΗ ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

ΣΥΝΈΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 2

ποι δεν διεκδίκησε πρόεδρο αυτινούτας τον στους «διαγραμένους». Αυτή είναι μια ταχτική που η Ε-ΣΑΚ την ξέρει καλά. Ενώ αυτή είναι που έχει αναλάβει την εκτονώση του απεργιακού αγώνα, πρότμα ποι άλλωστε κάνει στην πράξη, βγάζει τους διαγραμμένους μπροστά, σαν κάλυψη, για να ξαναβγεί μετά πάλι σαν «αριστερά» και να ξεγελάσει την εργατική τάξη.

Η γραμμή του Ραυτόπουλου, είναι η ανοιχτή γραμμή της υποστήριξης των αντιλαίκων και φασιστικών μέτρων. Ο ρόλος του Ραυτόπουλου δεν είναι να περάσει τα μέτρα στην εργατική τάξη. Είναι από τη μια η δημιουργία του άλλου πόλου των «27», δηλαδή η ανοιχτή μαιγη γραμμή για να γίνει πιο εύκολα κιματοθραύστης η γραμμή των «22», αλλά και από την άλλη, η στηριξη της ΠΑΣΚΕ, η δημιουργία της εγτίπωσης ότι ένα κομμάτι της εργατικής τάξης υποστηρίζει την κιβέρνηση και τα συγκεκριμένα μέτρα.

Εια μια ακομη φορά τόσο η ηνεσια της ΠΑΣΚΕ, όσο και ο Ραιτόπουλός μέσα στην ΓΣΕΕ, παιζουν ανοιχτό απεργοσπαστικό ρόλο, αποτελούν απεργοσπαστικό μηχανισμό. Εκβιάζουν μέλη και στελέχη τους που θέλουν να αντισταθούν στα μετρα με διαγραφές και απολίσεις από τις δουλειές που τους έχουν βάλλει. Ο Ραυτόπουλος στηρίζεται στην φασιστική ενέργεια της έκδοσης διαταγής από τον προϊστάμενο πρωτοδικών Αθηνών. για να βγάλει παράνομες τις αποφάdesc ton -27%. H everyou at the etναι πρωτοφανής για τα τελειταία χρόνια, που αν και τα ασφαλιστικά μέτρα ήταν κάτι το συνηθισμένο. δεν τίχαμε -διαταγές- πριν το ασφαλιστικά δικαστήρια βγαλοι ι τις μεοφασεις.

Αιτό σημαίνει ότι όλο και πιο πολύ η ΠΑΣΚΕ σπρώχνεται από THE HYEGIA THE VA VISE GOODERS WAσισμού μέσα στο εργατικό κίνημα. Και αυτό δεν πρέπει να το ανεγτούν. οσοι τιπιοι σημοκράτες βρισκονται ακόμα μεσα στις γραμμές της Εχοιν καθήκου να αντισταθούν και τα μην φυβηθούν τις απείλες και τις απολύσεις. Πρέπει παραλληλά η ατοχώρηση τους από την ΠΑΣΚΕ να σημαίνει - και αυτό θα ητάν το πιο κολό- αποφαση για υπερασπιση των ταξικών συμφεροντών της εργατικής τάξης ενάντια και στην άλλη πηγή του σοσιαλφασισμοί THY EXAK.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Μετά την μεγάλη οξύτητα των πρώτων ημερών, σήμερα φυίνεται να επικρατεί μια πρεμία και σίνδιαλλαγή ανάμεσα στις δέο πλευρές. Και οι δύο πλευρές προσπαθούν μετά την συγκρότηση τους να δουν την παραπέρα πορεία. Απ στι φαινεται και οι δύο πλευρές βλέπουν την «Δύση» ενός έκτακτνι σινεόριου. Το ζήτημα όμως είναι ποιός θα κάνει αυτό το σενέδριο. Και μυτό το ζήτημα είναι το πιο σημαντικό, γιατί... έτσι συνηθιζεται (!) στην ΓΣΕΕ, οποίος κανεί το σινεόριο το παιρνεί! Εδώ δυο λίσεις υπαρχούν, ή θα διοριστεί διοίκηση από το προωτοδικείο ή θα γίνει με την σημερινή κάτω από την ηγεμονία της ΕΣΑΚ.

Διορισμός διοίκησης σημαινεί ηγεμονία, της ΠΑΣΚΕ, Και η Ε-ΣΑΚ δεν μπορεί να την δεχθεί σ' αιτή τη φάση.

Στη «Ν.Δ.» φελ. 2 στις 3 Αυγούστου σε άρθρο μας για την σχέση

ΠΑΣΚΕ - ΕΣΑΚ γράφαμε: «Η αντιθέση αυτή (ΕΣΑΚ - ΠΑΣΚΕ) είναι μια υπαρχτή αντίθεση μέσα όμως στα πλαίσια της γενικότερης ενότητας. Είναι η πάλη για την ηγεμονία Η πάλη αυτή μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα παίρνει μια ιδιαιτέρη ένταση... Ολάκερη η επιμέρους ταχτική της ΕΣΑΚ στο συνδικαλιστικό κίνημα έχει να κάνει με αυτό το ζήτημα. Και δεν είναι απίθανο ο ανταγωνισμός αυτός να οδηγήσει και σε συνολική οργανωτική ρήξη ακόμα και σε επίπεδο ΓΣΕΕ».

Και αυτό ισχύει και αήμερα. Αν η κυβέρνηση μέσα από τα δικαστήρια δώσει ηγεμονία στην ΠΑΣΚΕ, είναι δυνατή η συνολική διάσπαση

Μπροστά στις τελευταίες πολιτικές εξελίζεις το ψευτό - ΚΚΕ χρειάζεται την ηγεμονία ατό εργατικό κίνημα. Ανεξάρτητα από την συνολικότερη στρατηγική του ενότητα με το ΠΑΣΟΚ, που αυτή είναι εμοανής στο μη αποφασιστικό χτύπημα των μέτρων και τον ρόλο του κυματοθραίστη του απέργιακού κινήματος που παίζουν οι «27», είναι μέσα στη γραμμή του η δημιουργία της δικής του ΓΣΕΕ.

Και αυτό θα το επιχειρησει στις σημερινές σινθήκες, που από μια μεριά ειναι ευνοικές, γι' αυτό, Βέβαια και πριν απ' αυτό θα εξαντλήσει κάθε δινατότητα για την επιβολή τοι δικού τοι ελέγχου πάναι στην σημερινή ΓΣΕΕ αξιοποιώντας την συμμαχία του με τους «διαγραμμένους» της ΠΑΣΚΕ

ΝΑ ΠΕΡΙΦΡΟΥΡΗΘΕΙ Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Απ όλο τα ταραπάνω γίνεται σαφές πως εμείς, υνεξάρτητα από τις συγκεκριμένες πλειοψηφίες και μετοψηφίες στα συγκεκριμένα όρνανό της ΓΣΕΕ, δεν αναγνωρίζουμε σε κανένα κομμάτι, τον ρόλο της ΓΣΕΕ Η διάσποσή της, είναι διάσπαση ενός οργάνου έξω από την εργατική τάξη και σε κανένα της κομμάτι η εργατική τάξη δεν μπορεί να δει τη νόμιμη, έστω και ρεφορμιστική, συνδικαλιστική ήγεσια, ενώ ταυτοχρόνα καταδικά, οιμε την επεμβαση του κράτους, μέσω των δικαστηρίων, σαν μια ακόμα εκδήλωση φασισμού στο συνδικαλιστικό κίνημα. Αυτή είναι η θέση μος. Το ζήτημα όμως δεν είναι μονο εσώ Το πιο βασικό είναι, η αντιοραστική αυτή διασπαση, να μην γίνει διάσπαση της εργατικής τάέης Κάθε ταξικά συνειδητοποιημένος εργάτης και πρωτοπόρος συνδικαλιστής, πρέπει να εμποδίσει μ όλες του τις δυνάμεις στις δύο αυτές κλικές του Ραυτόπουλου και του Κωστόποιλοι, να διασπάσοι ι το συνδικαλιστικό κίνημα στη βάση. Να εμποδέσει την διασπαση στα πρωτοβάθμια σωματεία, στα σενδικαλιστικά όργανα στους χώρους COUACIDE:

Στη σημερινή περίοδο η εργατική τάξη και γενικότερα όλοι οι εργαζόμενοι έχουν ανάγκη άπό την πιο μεγάνη ενότητα. Γιατί έχουν να αντιμετωπίσουν την πιο μεγάλη επίθεση. Και αυτή η ενότητα πρέπει να προχωρήσει ενάντια και στις δύο αντεργατικές κλίκες, μέσα στον αγώνα για την υπεράσπιση του ψωμιού, και της δουλειάς. Αυτός είναι ο δράμος για την ανάπτυξη του εργατικού κινηματός, η ταξική αγώνιστική ενότητα στους χώρους δουλειάς και η ανάδειξη της νέας συνδικαλιστικής καθοδήγησης αυτών rew ayeaveav.